І чужому научайтесь, Свого не цурайтесь...
Т. ШЕВЧЕНКО

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК — UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація: "Svoboda", 81-83 Grand St. Jersey City, N. J. 07303
434-0237
434-0807
УНСоюзу: 435-8740
— Тел. з Ню Йорку: —
BArcly 7-4125
УНСоюзу: BArcly 7-5337

РІК LXXIX. Ч. 17. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, ЧЕТВЕР, 27-го СІЧНЯ 1972 ЦЕНТІВ 15 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK, THURSDAY, JANUARY 27, 1972 No. 17. VOL. LXXIX.

СКВУ ПЛЯНУЄ ЗААНҐАЖУВАТИ СВІТОВОЇ СЛАВИ ПРАВНИКА ДЛЯ ОБОРОНИ РЕПРЕСОВАНИХ ІНТЕЛЕКТУАЛІСТІВ В УКРАЇНІ

Ню Йорк. — Президія Секретаріяту Світового Конґресу Вільних Українців, який матиме свої пленарні наради в Ню Йорку з кінцем цього тижня, плянує заанґажувати одного з найвидатніших правників світової слави, що зайнявся б обороною репресованих комуністичним режимом в Україні Архиєпископа Величківського, історика і публіциста Валентина Мороза, публіциста і літературного критика Вячеслава Чорновола, критика і публіциста Івана Дзюби, літературного критика і публіциста Івана Світличного, літературного критика і публіциста Євгена Сверстюка та інших інтелектуалів. Мається на увазі найбільш відомих правників у ЗСА, Канаді, Франції та деяких інших країнах, що мають світову репутацію та в свій час різні високі державні пости. Факт, що ніхто із репресованих в Україні не порушив жадного закону країни і цілком навпаки, кожний з них виступав в обороні правопорядку та тих прав, що їх ґарантує громадянам паперова совєтська конституція, дає добру нагоду видвигнути і розглянути слова і практику совєтської системи на відповідних міжнародних форумах. Тим часом, в Америці, Канаді, Англії, Франції, Австралії та багатьох інших вільних країнах світу, в яких є українські поселення, проготовляються масові демонстрації проти нових грубих порушень прав людини совєтським режимом в Україні. Ряд демонстрацій вже відбулося. Одною з найбільших таких демонстрацій буде запляновані на вже деякий час тому Товариством Української Студіюючої Молоді ім. Міхновського та піддержана Українським Конґресовим Комітетом і всіми іншими громадськими та, зокрема, молодіжними організаціями, демонстрація в Ню Йорку, що має відбутися біля приміщень Об'єднаних Націй цієї п'ятниці о год. 6:30 вечером.

ЦІЄЇ П'ЯТНИЦІ УВЕЧЕРІ — ВЕЛИКА МАНІФЕСТАЦІЯ В НЮ ЙОРКУ

Ню Йорк. — Цієї п'ятниці 28-го січня о 6:30 вечора відбудеться в Ню Йорку, з ініціятиви і на заклик Товариства Української Студіюючої Молоді ім. М. Міхновського, ТУСМ, велика Маніфестація в обороні переслідуваних московським комуністичним режимом в Україні інтелектуалістів, діячів української культури. Збірка учасників на розі 1-ої евню і 47-ої вулиці, Гаммершилд Пляза, поблизу будинку Об'єднаних Націй. У демонстрації візьмуть участь різні українські товариства й організації, у тому й організована молодь із прапорами та відповідними транспарентами.

ВЛАДИКА ВАСИЛЬ ВЕЛИЧКІВСЬКИЙ

ВАЛЕНТИН МОРОЗ

ІВАН ДЗЮБА

ІВАН СВІТЛИЧНИЙ

ВЯЧЕСЛАВ ЧОРНОВІЛ

ЄВГЕН СВЕРСТЮК

Учасники нарад СКВУ матимуть зустріч з громадянством

Ню Йорк. — Із секретаріяту СКВУ інформують: П'ята пленарна сесія Секретаріяту СКВУ відбувається в Ню Йорку в днях 28 - 30 січня 1972 року. На сесію приїздять члени Секретаріяту з ЗСА, Канади, Европи. Буде також репрезентований на сесії Союз Українських Організацій Австралії.

Ця сесія відбувається на закінчення каденції Президії Секретаріяту СКВУ в ЗСА. Впродовж наступних двох років Президія діятиме в Европі в складі: Антін Мельник, Святомир Фостун, о. Іван Бачинський та Омелян Коваль.

В рямках сесії відбудуться також наради і конференції Світової Ради. Суспільної Служби, Світової Координаційної Виховно-Освітньої Ради, Світової Ради Українських Комбатантських Організацій, Комісії Преси та Інформації, Комісії для Справ Культури та Комісії для Справ Молодіжних Організацій.

В суботу, 29-го січня о годині 6:30 вечором в приміщеннях Українського Інститут Америки при 2 Схід 79 вулиця, заходом Комітету Об'єднаних Американсько-Українських Організацій міста Ню Йорку — Відділу УККА — відбудеться зустріч членів Секретаріяту, Рад та Комісій з представниками Українських Організацій. На зустрічі члени Секретаріяту СКВУ поінформують учасників про окремі справи, що стосуються праці Секретаріяту. На цю зустріч прохається голів Відділів УККА прибути особисто, або в товаристві двох-трьох представників Управи. Після зустрічі відбудеться ґутірка при перекусці.

Є. Фурцева протестує проти українських летючок

Вашинґтон (О. З.) — Почавши від половини січня, в мистецькій ґалерії Коркоран у Вашинґтоні відбувається велика виставка народного мистецтва СССР. Виставку відкривала міністер культури СССР Є. Фурцева в присутності багатьох дипломатів і членів американського уряду. Виставка має поважний успіх і її, зокрема на вікенди, відвідують сотні американців і чужинецьких туристів.

Час-від-часу на самій виставці, у програмках, з'являлися летючки, які видав „Смолоскип", в обороні українських політичних в'язнів.

В неділю, 23 січня, група студентів з Балтимору й Вашинґтону роздала кілька тисяч летючок при головному вході до Коркоран музею. Летючки „Смолоскипу" є інформаційного характеру і вони поділяються на тематичні групи: оборона Валентина Мороза, летючка про А. Горську і українських жінок-в'язнів, про арештованих українських письменників й інтелектуалістів, про переслідування релігії й нищення українських культурних пам'яток та — найновіша — про арешти на Україні В. Чорновола, І. Світличного, І. Дзюби, Є Сверстюка та інших. Майже в усіх випадках відвідувачі совєтської виставки радо брали летючки, а опісля прочитання, багато з них ґратулювали молодим студентам за їхню посвяту і добре виконану роботу. Були випадки, коли працівники совєтської амбасади у Вашинґтоні, на очах багатьох людей, рвали летючки або кидали на землю і топтали їх ногами. Щоб залякати молодих українських студентів, вони навіть їх старалися фотографувати.

На самій виставці, студенти підійшли до Є. Фурцевої і запропонували її летючки „Смолоскипу". Перелякана Фурцева підняла до гори руки і відмовилася їх прийняти, але зате працівники амбасади, які її оточували, взяли летючки. Після цього ви-

(Закінчення на стор 6-ій)

Київська „Літературна Україна" атакує знову С. Караванського і його „однодумця" Вячеслава Чорновола

Київ. — Місцева „Літературна Україна", орган правління Спілки Письменників України, надрукував в ч. 6-ому за 21 січня ц.р. статтю якогось радіожурналіста В. Лівенцева п. н. „Про біле та чорне, або «інформацію» для дезінформації", спрямовану проти подаваних мюнхенськими радіостанціями „Свобода" і „Вільна Европа" повідомлень про запроторeного у совєтські концтабори українського публіциста і літератора Святослава Караванського. У написаній незаперечно з доручення КҐБ статті В. Лівенцев намагається здискредитувати С. Караванського, як члена Організації Українських Націоналістів (ОУН), співробітника румунської окупаційної контррозвідки, який після свого арешту мав нібито засуджувати ОУН, як „зграю шпигунів та диверсантів", а ще пізніше, перебуваючи в ув'язненні, мав закликати у своїх зверненнях до Білого Дому американський уряд „Зібрати в один кулак, збратати всіх і вирушити в похід на соціялістичні країни". У статті названий, як „однодумець" С. Караванського — арештований 14 січня ц.р. у Львові Вячеслав Чорновіл, упорядник збірки матеріялів „Лихо з розуму" та автор заяви проти нищення стрілецьких могил у Львові.

Водночас із цим московський кореспондент газети „Ню Йорк Таймс" Гедрик Сміт, подаючи у числі за 26 січня ц.р. повідомлення про новий декрет ЦК КПСС в справі посилення ідеологічної чуйности і партійности в літературній і мистецькій критиці, пов'язує цей декрет з останніми обшуками й арештами у Москві, Ленінграді і в українських містах Києві й у Львові.

Арештований у Києві Ярослав Добош — українець, студент із Лювену

Брюссель (Сумівська Пресова Служба). — Як інформують міжнародні пресові аґенції з Москви з дати 18 січня ц. р. на підставі „Правды Украины" з 15 січня 1972, в Україні місцеві органи КҐБ арештували студента лювенського університету Яровлава Добоша під замітом „підривної антисовєтської діяльности". Бельгійська столична і провінційна преса подала цю інформацію, а деякі журнали подали свої короткі коментарі та здогади. Флямандські газети ставлять собі також питання, чи поїздка Я. Добоша не є пов'язана з флямандським студентським Комітетом Акції, який в минулому висилав своїх членів на демонстрації в Москві (Ван Бринтеґен, Юґо Себрехтс і Позеф Гемсхоте). Майже всі газети підкреслюють факт, що не зважаючи на те, що йдеться про бельгійського громадянина, то совєтські власті не повідомили перші про це бельгійську амбасаду в Москві. Щойно на підставі інформацій пресових аґенції міністерство закордонних справ Бельгії зажадало вияснень від своєї амбасади в Москві.

ЗАКЛИК ДО МОЛИТОВ ЗА ПЕРЕСЛІДУВАНИХ НАШИХ БРАТІВ І СЕСТЕР В УКРАЇНІ

Хоч минуло вже 54 роки від того часу, коли вперше повівав вільний український прапор на вежі Львівської ратуші, хоч рідні наші землі ще перебувають в кайданах безбожних ворогів, хоч щодня натискають ворожі сили, щоб знищити духа свободолюбних Українців, проте живе дух християнської справедливости, дух віри наших предків — у серцях українців всюди сущих, і жевріє іскра надії на Боже Провидіння, іскра надії в довір'я і переконання, що добро подолає сили зла.

Хоч безбожні кати вбивають наших Горських і Сорок, хоч далі мучать наших Морозів, Караванських, Чорноволів, Світличних та інших, але нарід наш витривалий, не боїться, маючи на думці слова Божественного Спасителя: „Не убійтеся тих, що можуть вбивати тіла, але радше тих, що можуть душу вбивати!" Хоч гори трупів наших єпископів, священиків і вірних вкривають наші землі, дух народу не заламався завдяки сильній і кріпкій вірі в обіцянки Євангелія, у Христа Ісуса, у Божу справедливість.

Український нарід, який терпить за віру й любов батьківщини, потребує нашої помочі, передусім наших святих молитов. Тому Митрополичий Ординаріят закликає всіх вірних Філядельфійської Архиєпархії і проголошує день 6 лютого 1972, першу неділю в лютім, ДНЕМ ВСЕНАРОДНОГО МОЛІННЯ за переслідуваних наших Братів і Сестер в Україні. По кожній Службі Божій в цей день доручається духовенству перечитати навколішках оцю молитву Слуги Божого Митрополита Андрея:

„Всемогутній Боже і Царю всесвіту, Спасителю наш, Ісусе Христе! Ти любиш увесь рід людський і Твоїм Божим Провидінням опікуєшся кожним народом зокрема. Поглянь милосердно й на український нарід, що з повною надією припадає до Тебе, як до свого найліпшого Отця й премудрого Царя. Прости нашому народові всі провини, поправ усі його злі нахили, а добрі скріпи. Змилосердися над ним у всіх його потребах. Борони перед усякою кривдою і несправедливістю з боку ворогів. Зливай безнастанно на нього Твоє щедре благословення. Дай нам ласку, щоб ми всі до одного, злучені єдністю віри і союзом любови під Твоїм проводом і проводом Вселенської Церкви, йшли завжди дорогами правди, справедливости й любови та спасіння. Пішли нашому народові святих великих слуг, щоб прикладом і словом були його мудрими провідниками в усіх справах народного, суспільного й політичного життя. Дай йому численне й добре Духовенство. Заопікуйся його молоддю, щоб не втрачала ласки хрищення й виходила на пожиточних синів св. Церкви й свого народу. Заохоти багатьох з нашого народу до життя святости, до монашого стану, до геройських жертв за справу св. Церкви й народу. Благослови дочасне добро нашого народу, щоб живучи мирно та щасливо, міг Тобі служити й одержати вічну нагороду в небі.

„А Ти, Пресвята Богородице, Мати й Царице Українського Краю і всі покровителі його, опікуйтеся ним завжди, щоб він став народом святим і щоб сповнив своє Боже післанництво, щоб навернув увесь Схід до світла віри, щоб причинився до світлого добра людського роду, був поміччю і потіхою святої Вселенської Церкви та приносив Вічному Цареві безперестанну славу, честь і поклін на віки вічні. Амінь".

А опісля відмовити три ОТЧЕ НАШ і три БОГОРОДИЦЕ ДІВО в намірені надання з небесної висоти сили, щоб наші Брати й Сестри витривали ці жорстокі часи та ще за наших часів побачили знову український національний прапор по всій визволеній Україні.

Дано у Філядельфії, Па. в день Перенесення мощей св. Івана Золотоустого, 27 січня 1972.

† АМВРОЗІЙ
Митрополит Філядельфійський

† ІВАН
Єпископ Помічник

† ВАСИЛЬ
Єпископ Помічник

Параґвай видав марку із Т. Шевченком

Репродукція виданої в Параґваї Шевченківської марки

Буенос Айрес. (М.Д.) — Нарешті появився вже попередньо заповіджений поштовий значок з погруддям Шевченка, що за старанням нашого філятеліста п. М. Самоверського видала державна пошта Параґваю під числом декрету 18.730-71, який то мав появитися з нагоди відкриття Пам'ятника Шевченкові в Буенос Айресі, але з різних причин появився він з опізненням в грудні — 1971 року. Слід підкреслити, що згаданий випуск „бльочку - значка" представляє замітну філятелістичну вартість не лише тому, що має він надзвичайно гарне мистецьке оформлення в красках та з вишивками, — а також і тому, що це є перше офіційне видання одної з держав американського континенту з українською тематикою. Всіх українських філятелістів та заінтересованих проситься звертатися на адресу:
Estudio Filatelico, Casilla de Correo 22. Correo Central. Buenos Aires. Argentina.

НІКСОН ПРОПОНУЄ МИР У В'ЄТНАМІ — ВИЯВЛЯЄ ТАЙНІ ПЕРЕГОВОРИ

Президент Ричард М. Ніксон

Вашинґтон. — Президент Ричард Ніксон проголосив новий мировий плян щодо В'єтнаму, виголосивши промову до народу через радіо-телевізію в минулий вівторок 25 січня ц. р. Президент виявив, що почавши від 4 серпня 1969 року ведено тайні переговори у Парижі з тамошніми північно-в'єтнамськими делеґатами. Президент вислав туди свого спеціяльного дорадника Генрі Кіссінджера. Кіссенджер їздив від того часу 12 разів до Парижу і стрічався з представником північно-в'єтнамських комуністів Ле Дук То або з головою делеґації Північного В'єтнаму на Паризьку конференцію, міністром Хуаном Туї. Конкретно, Президент запропонував був тоді і тепер, що ЗСА готові відкликати всі збройні сили з В'єтнаму і що відійдуть з Індо-Китаю також всі інші чужі війська в 6 місяців після підписання договору. Відкликання військ узалежнене від звільнення американських військових і цивільних полонених. В американських пропозиціях пропонувалось загальне воєнне перемир'я та висловлювалось згоду або сполучити політичну розв'язку проблеми В'єтнаму з військовою сторінкою або розмежувати їх. Президент, у порозумінні та за згодою від південно-в'єтнамського президента Нґуєна Вана Тіє, запропонував, щоб у Південному В'єтнамі переведено нові президентські вибори з участю комуністів та під міжнародною контролею, а на місяць перед терміном виборів Нґуєн Ван Тіє і його заступник зречуться своєї влади. Президент підкреслив, що він погоджувався на кожну можливу розв'язку, яка завела б мир, за винятком капітуляції. Президент відкинув був вимогу комуністів, щоб активно причинитися до скинення теперішнього режиму у Південному В'єтнамі, але погоджувався, щоб південно-в'єтнамський нарід висловив свою волю у вільних і чистих виборах. Президент Р. Ніксон з'ясував, що рішився виявити прилюдно ведені від 30-ох місяців тайні розмови з в'єтнамськими комуністами тому, що ці останні використовували добру волю Америки і публічно закидали Америці, що вона не зробила того, що власне вона зробила була у тих тайних розмовах. Далі, Президент закинув комуністам, що вони використовують добру волю Уряду для ширення заколоту в американському суспільстві. На адресу своїх американських противників і критиків його політики супроти В'єтнаму Президент зробив закид, що вони приймають все те, що говорить Уряд за фальшиве, а все те, що говорить ворог — за правдиве. Президент ствердив, що виявленням засекречених розмов з в'єтнамськими комуністами він хоче доказати, що американський Уряд не проминув ніякої нагоди і ніякої можливости, щоб добиватися миру у В'єтнамі і що все те, чого вимагали критики Уряду, давно вже зроблено, але не знайшло прихильного відгуку по стороні комуністичного ворога.

У ЗСА є зареєстровані 13 підривних груп і організацій

Вашинґтон. — Найвищий Суддя в ЗСА провадить реєстрацію підривних організацій і груп у країні, які мають на меті вчиняти заколоти з метою зміни Уряду чи повалення законної влади. Тепер на тому списку є лише 13 таких груп і організацій, а донедавна їх було 283. Як повідомила Рада для боротьби з підривною діяльністю, 29 груп з категорії комуністичних, фашистівських і ін. тоталітарних організацій взагалі перестали існувати, деякі ще в 1940-х роках, інші зліквідувались у 1960-х роках. Під час перевірки списків такого типу організацій виявилось, що 25 із них перестали існувати від 15 до 33 років тому. Кандидати на федеральну працю повинні враховувати, що приналежність до якоїсь підривної групи чи організації не буде сприяти їм знайти працю. Списки підривних груп і організацій є не тільки у федеральному Уряді, але і в керівних осіб, які відповідають за безпеку в різних федеральних установах.

ДОПОВІДЬ СЛАВИ СТЕЦЬКО

Ню Йорк. — У залі Українського Народного Дому при 2-ій вулиці у неділю 30 січня о 4 по пол. член ЦК АБН п-і Слава Стецько виголосить доповідь на тему „Україна у світовому протиросійському фронті". Доповідь спонзорують Організації Українського Визвольного Фронту в Ню Йорку.

Дід Олександра Солженіцина по матері Захар Щербак був українцем

Москва.— Московська „Литературная Газета", ч. 2 з 12 січня ц.р., надрукувала у перекладі з німецької мови ревеляційну статтю західньонімецького журналу „Штерн" про родину відомого російського письменника, минулорічного лавреата Нобеля Олександра Солженіцина. З ревеляцій „Штерна" виходило б, що дід О. Солженіцина по батькові був великим землевласником і по матері — багатим поміщиком, Захаром Щербаком — кольоритним українцем", який так і не навчився говорити російською мовою. Передруковуючи ревеляції „Штерна", редакція „Литературной Газети" попереджає їх коментарем про „підривні" антисовєтські тенденції у творчості О. Солженіцина, зокрема у його новому творі „Серпень Чотирнадцятого". Ревеляції „Штерна" московська „Литературная Газета" доповнює своїми даними, з яких виходить, що дід О. Солженіцина Семен був багатієм, власником 2 000 десятин землі і яких 20 000 овець. Докладніше про ревеляції „Штерна" і „Литературной Газети" — у статті ред. В. Давиденка в сьогоднішньому числі „Свободи".

СВОБОДА SVOBODA
український щоденник UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893
Ukrainian Newspaper published daily except Sundays, Mondays & holidays (Saturday & Monday issues combined) by the Ukrainian National Ass'n, Inc. at 81-83 Grand St., Jersey City, N.J. 07303
Second Class Postage paid at the Post Office of Jersey City, N.J. Accepted for mailing at special rate of postage provided for by Section 1130 of Act of October 3, 1917 — authorized July 31, 1918.
Subscription Rates: One year $18.00; six months $9.50; three months $5.00. For UNA members monthly 65 ¢
Статті і дописи, підписані авторами, не мусять відповідати поглядам Редакції. Редакція застерігає собі право в потребі виправляти і скорочувати надіслані матеріяли. Незамовлені матеріяли повертається тільки тоді, коли автор собі це виразно застеріг, долучивши заадресовану коверту з відповідною поштовою оплатою. — За зміст оголошень Редакція не відповідає.
P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Гарвард – черговий етап

Ніхто не може передбачити розвитку подій в цьому році, ніхто не знає, що принесуть нам завтрішній день, черговий тиждень чи місяць і з якими викликами часу та з якими обставинами ми зустрінемося. Але один великий, таки найбільший в розвитку нашої громади в Америці виклик вже знаємо сьогодні: завершення Осередку Українських Студій в престижевому Гарвардському університеті. Це справді те велике, що його нам не тільки треба бажати, але й яке ми при відповідних зусиллях можемо досягнути.

Українські студії в Гарварді встановлено 22-го січня 1968-го року, точно щодо дня в 50-річчя проголошення державної суверенности Української Народної Республіки, що має свою символіку і вимову. Від того часу минуло чотири роки, і навряд чи є друга справа — поза змаганням до патріярхального завершення УКЦеркви — яка в той час мала стільки уваги, як українські студії в Гарварді. Нарід часто інстинктовно відчуває важливість справи та її вартість. Відчув він так і справу Гарварду, яку започаткувала наша студентська молодь майже 15 рок в тому і з часом її ентузіязм до цієї справи не тільки не зменшувався, але, навпаки, з кожним роком збільшується. Збори представників Фонду Катедри Українознавства з представниками громадянства, професійних організацій і студентської молоді, що відбулися минулої суботи в Ню Йорку, були на це промовистим доказом.

Правда, висловлювано й висловлюється застереження та всілякі критичні зазваги. Було б зле, якби їх не було. Кожна велика справа має своїх прихильників та своїх опонентів, і тільки в конфронтації поглядів оформлюється і завершується ідея. Можна б також навести багато прикладів і доказів, що дотеперішні критичні виступи відносно українських студій в Гарварді захитали головно тих, що вже раніше самі хиталися, але тільки скріпили тих, що знають справу.

Уже в найближчих днях буде проголошений окремий заклик і формально почнеться найбільш наполеглива кампанія збірки фондів на завершення чергового етапу в розвитку українських студій в Гарварді: здепонування дальших 800,000 долярів на встановлення домовлених уже з університетом другої і третьої катедр українських студій, черговим етапом буде знову 600.000 долярів на встановлення та тривке забезпечення бібліотеки, без якої не може бути студій, і тоді кінцевий етап — науково-дослідний інститут, що разом з трьома катедрами й бібліотекою становитиме Осередок Українських Студій, своєрідний український Гарвард в американському Гарварді.

Отже, перед нашою громадою небувалий виклик: в найближчих місяцях скласти 800,000 долярів, щоб завершити цей черговий етап в розвитку українського Гарварду. Ми знаємо, що наша громада може і хоче це вчинити. Переконує в цьому й майже неймовірний успіх збірки Національного Датку до Українського Народного Фонду УККА в грудні минулого року. Але для досягнення цієї мети, для здійснення цього чергового гарвардського етапу треба буде змобілізувати багато більше наших сил і ресурсів, ніж це зроблено досі. Цікаво, що на зборах в Ню Йорку, про які ширше інформовано в попередньому числі, молоді ентузіясти добачали в швидкому розвитку і завершенні українських студій в Гарварді найкращу, бо тривку відповідь на теперішній новий похід совєтського режиму проти українських інтелектуалів. „Протестуймо Гарвардом!" — казали вони. Успішне здійснення цього чергового, цим разом 800-тисячного етапу в розвитку українських студій в Гарварді буде, без сумніву, одним з найбільш промовистих відгомонів на черговий похід комуністичних режимників в Україні проти української духовости.

Новий бюджет ЗСА

Зголошений Президентом новий бюджет ЗСА на 1972/73 рік відповідає загальному зростові всіх вартостей цієї країни: зростові її населення, її національного прибутку, її вимог та її видатків. Коли в минулому році видатків було на 211.4 більйона дол., а в цьому на 236.6 більйона, то в новому бюджеті видатки передбачено на 246,300,000.000 дол. поруч із прибутками на 220.800.000.000. Таким чином офіційно передбачається дефіцит на понад 26 більйонів долярів. Слаба потіха, що це буде — якщо здійсняться всі передбачення Уряду — менше, як цьогорічний дефіцит, який до кінця бюджетового року себто до 30 червня ц.р., наросте до 38.800.000.000 дол., а за обрахунком песимістів чи, може, більших реалістів — до 44.700.000.000. Уряд відмовився від збалянсування бюджету й пішов на риск нового великого бюджетового дефіциту, щоб стимулювати розгін промислу й торгівлі і таким чином зменшити, якщо не цілком вилікувати, болячку безробіття.

У підході до нового бюджету, як звичайно, зразу зарисувались два табори, за партійною лінією поділу. Демократи, особливо їх лібевальне крило, критикують вимогу Президента призначити 78,300.000.000 дол., себто на 300 мільйонів більше, як у цьогорічному бюджеті, на оборонні цілі. Мовляв, видатки на В'єтнам зменшились у порівнянні з минулими роками на понад 20 більйонів дол., отож та сума повинна піти на соціяльні цілі. Наставлена пацифістично опозиція не бере на увагу загрозливого зброєння Москви, орудуючи фразами про „відпруження" міжнародної атмосфери, вірить у „договорення" з Москвою про обмеження в атомовому зброєнні і повторює давні вимоги — коштом власне оборонного бюджету побільшити видатки на інші цілі. Проте, у новому бюджеті поважно збільшено видатки на освіту, вишколювання робітних сил, допомогу ветеранам, „бенефіти" з соціяльної забезпеки і т.п. мирові цілі, зменшивши тільки передбачені видатки для безробітних, розраховуючи, що зменшиться безробіття.

Звичайно, від зголошення бюджетового преліміпару до схвалення його — дуже довгий шлях. Як це завжди буває — між Білим Домом і Капітолем будуть вестися довгі пересправи за кожну позицію. У ході цьогорічних президентських виборів новий бюджет стане предметом палкої полеміки.

Мирослав Прокоп

РОЗГРОМ ЧИ БУМЕРАНГ?

(З приводу нових арештів в Україні)

В часі, коли пишуться ці рядки, ще важко оцінити розміри теперішніх репресій в Україні. Немає сумніву, що Москва намагатиметься закрити повну правду про кількість ув'язнених людей, про репресії, поширені на їх родини, про звільнення з праці, примусове виселювання з помешкань та інші шикани. Однак, уже з перших повідомлень міжнародної преси про те, кого арештували, ясно видно, що відповідальні за безпеку імперії керівники зробили приціл на видатних діячів української народної самооборони останніх років, на тих, чиї імена стали в Україні і за кордоном символом народного спротиву.

В таких умовах природним порядком на устах кожного українця появляється питання: Що це, розгром і новий період сталінсько-брежнєвської ночі чи тільки неминучий в умовах боротьби удар, що з часом породжує нові піднесення? Або: Чи це чергова перемога Москви в Україні, чи, може, як сказав у своєму заключному слові на процесі Валентин Мороз, бумеранг, що з подвійною силою вдаряє у ворога, мобілізує маси?

В історії боротьби народів за незалежність немає прецеденсу, щоб масові репресії ворога не спричиняли тимчасових відпливів настроїв. Це — природна реакція маси. Але тільки мертві або зовсім ледачі не піднімаються до нової боротьби. Важко уявити катастрофу більше апокаліптичних розмірів, як та, що навістила український народ у 1930-их роках. Тоді не тільки стяли голови тисячам провідників, але також голодом замучили мільйони. Що гірше, тоді спаралізували волю тих, хто залишився в живих. А все ж таки вже кілька років пізніше, в умовах другої світової війни і нових страшних знищень, український народ виявив велику біологічну і духову силу. Тому помиляються ініціятори сучасних репресій в Україні, коли думають, що, арештувавши провідників, зліквідують проблему. Ув'язнені діячі української культури можуть стати для імперії більше небезпечними, ніж на волі.

Насамперед, посадивши у в'язниці і концтабори провідників, Москва не зможе зовсім ізолювати їх від народу. Вона не зуміє ізолювати їх також від зовнішнього світу. Тепер не такі часи. Коли в січні 1960 р. таємно зникли в Україні сім громадських діячів, треба було більше як п'ять років для того, щоб світ дізнався, що ті люди — це група українських юристів під проводом Левка Лук'яненка, що їх органи КГБ на закритому суді засудили на 10 до 15 років ув'язнення. І в самій Україні про ту подію довго не знали нічого. Коли ж пізнім літом 1965 р. КГБ провело арешти десятків діячів української культури, вістки про це дістались на Захід щойно весною наступного року.

Інакше сьогодні. На другий день після арештів у Києві і у Львові міжнародні пресові агенції повідомили про це цілий світ. До цього ж імена арештованих у 1960 і 1965 рр. порівняно мало говорили світові. Сьогодні Вячеслав Чорновіл і Іван Дзюба — це міжнародно відомі постаті, що їх книжки поширені чужими мовами за кордоном. Подібно як Валентин Мороз, Святослав Караванський, Іван Світличний, Євген Сверстюк і інші — це символи сучасного руху самооборони українського народу.

Але справа не тільки в людях. Справа в програмах, з якими вони виступали. Це програма боротьби за природні права людини, що ними користуються громадяни усіх цивілізованих держав. Це програма боротьби за невід'ємні права нації бути собою, не дати себе втопити в російському морі. В цьому сила в'язнів і в цьому слабість в'язничних сторожів.

Теперішні арешти в Україні розкривають два особливо разючі парадокси. Перший парадокс такий, що арештують діячів української культури на початку того року, коли Совєтський Союз готується до відзначення 50-их роковин свого існування. У святкових днях большевицька пропаганда гудітиме про „добровільний союз" України з Росією, про „щастя", яке український народ в цьому знайшов, а за ґратами сидітимуть ті, які не вимагали нічого більше як тільки того, щоб записані в конституції СССР високі ідеали рівности народів були здійснені на ділі.

Якщо б хтось хотів здерти маску забріханости з обличчя сучасних керівників КПСС, ніхто не міг би цього краще зробити, як зробили це вони самі, арештуючи носіїв легальної боротьби в Україні якраз на початку 50-их роковин утворення СССР. І коли б в СССР судили за порушення теоретично зобов'язуючих там законів то на лаві обвинувачених мусіли б засісти вожді Совєтського Союзу, які ті закони щодня ламають, а суддями були б українські, російські, балтійські, жидівські татарські та інші дисиденти

Другий парадокс такий що наступ на діячів української самооборони ведеться тоді, коли російська імперія знаходиться на вершинах своєї сили, коли морська фльота СССР опановує далекі моря й океани, коли в продукції далекострільних ракет большевики випереджають американців. Чого боятися такій імперії ніби горстки українських активістів-дисидентів? Виходить, що боятись є чого. Виходить, що, як не раз в історії бувало, гармати і танки не можуть знищити ідей свободи. Крім цього Україна сьогодні не самотня, що бореться за незалежність. Привид свободи бродить тепер по цілій імперії і зганяє сон з повік її керівників.

У цьому також відповідь на питання про розгром чи бумеранг. Ефекти теперішніх репресій в Україні і перспективи дальшої боротьби народу треба оцінювати в аспекті розвитку в Україні в останніх десятиріччях. На початку 1950-их років закінчився, як відомо, збройний повстанський і підпільний рух в Україні. Ані внутрішні, ані зовнішні умови не сприяли його дальшому існуванню. Але вже на початку 60-их років нову ватру запалив Василь Симоненко. Дров до неї підкинули інші шестидесятники. Багаття розгорілось високим полум'ям, коли Левко Лук'яненко, Ів. Дзюба, Вячеслав Чорновіл і інші оформили нову плятформу національних, політичних і соціяльних постулятів, а Валентин Мороз потряс сумлінням народу, здер маску з обличчя тих, хто намагається пограбувати душу народу, знищити його духовість.

Це мусіло злякати сторожів імперії, і вони кинулися гасити пожежу. Можна думати, що вони матимуть хвилевий успіх. Але самої ватри вони не задушать, бо її іскри попали в серця мільйонів, а звідтам їх вирвати немає сили. Закономірно, що вони породять нове багаття.

В. Давиденко

СОЛЖЕНІЦИН — ХТО ВІН ТАКИЙ?

Розправитися кардинальним способом із Солженіциним — ще раз, як то було за Сталіна, арештувати і запроторити до котрогось із концентраційних таборів — у Кремлі не відважуються. Автор першого в совєтській літературі оповідання про сталінські концтабори „Один день Івана Денисовича", виданих на Заході повістей „У крузі першому" та „В раковому корпусі", лавреат нобелівської нагороди, Олександер Солженіцин занадто відома в світі постать, щоб можна було повестися з ним так, як повелося недавно КГБ з Вячеславом Чорноволом, Іваном Дзюбою та іншими українськими патріотами, які вимагають, щоб совєтська влада додержувалася своєї власної конституції.

Але доконати Солженіцина намагаються іншим способом. Після того, як у західніх видавництвах появилась перша частина його широкозадуманого твору „Серпень Чотирнадцятого" — про розгром російської армії ген. Самсонова в Пруссії у 1914 році, в КГБ вирішили, очевидно, цього популярного письменника зацькувати і скомпромітувати вже не як письменника, а як людину, в очах західніх читачів і в очах совєтських громадян, що, звичайно, того твору не читали.

У передмові до „Серпня Чотирнадцятого", що його сам автор передав закордон, Солженіцин пише: „Загальний задум, відкриваний цією першою частиною, виник у мене 1936 року при закінченні середньої школи. Відтоді я ніколи з ним не розставався, розумів його як головний задум свого життя".

Сюжет цього останнього твору Солженіцина ніби суто історичний, з елементами автобіографічности, але уважний читач розкриє в ньому чимало „підтексту", в якому автор нав'язує тогочасні події до совєтської сучасности. „Внутрішнє надзавдання" книги розкриває кореспондент „Вашингтон Посту" Анатоль Шуб такими словами: „Солженіцин тут, можна сказати, перевершив самого себе. «Серпень Чотирнадцятого» — це справжній, неприхований виклик, кинутий ним нинішньому [совєтському] режимові і скерований проти його суті".

К. Фіцлайон у „Лондон Мегезин", переказуючи думки Солженіцина, писав: „Розгром військ генерала Самсонова передвизначив увесь дальший хід війни, яка зломила дух [російської] нації. А це своєю чергою уможливило Жовтневу революцію. Бо, згідно з переконанням автора, яке пронизує всю тканину книги, як тільки дух російської нації був зломаний, вона вже не могла спротивлятися натискові інтеліґенції — безрідної, емоційно незрівноваженої, безвідповідальної, слабо освіченої, інтеліґенції, яка не знала своєї країни та її історії, не любила й не розуміла її і все таки, а може саме тому прагнула революції, наслідків якої ніяк не могла передбачити. Якби вона була спроможна на це, вона, можливо, відсахнулася б від революції, бо, як каже Солженіцин устами одного із своїх героїв, „революція — це безумне, тривале руйнування".

У російській еміграційній пресі критики або просто захоплювалися цією повістю та її оригінальною мовою, або дошукувалися історичних і формальних „неточно-

(Закінчення на стор. 6-ій)

МОЛИТВА

Олександер СОЛЖЕНІЦИН
Нобелівський лавреат

Як легко, Боже, жити мені з Тобою! Як легко мені увірувати в Тебе! Коли у здивуванні розгублюється або схиляється моя голова, коли найрозумніші не бачать далі поза вечір сьогоднішній, не знаючи, що їм завтра робити — Ти ясну віру мені посилаєш, що Ти є і безнастанно дбаєш, щоб не всі шляхи до добра були для нас назавжди закриті.

Сьогодні, на вершині земної слави, дивлюсь, дивуючись, на той шлях, якого б я не вигадав, дивний шлях крізь безнадію — аж сюди, звідки і я міг людям відблиск світлости Твоєї послати. А скільки в майбутньому треба буде, щоб я, наче дзеркало, міг її відбивати, Ти сам, Боже, мені визначиш. А що мені несила, Ти доручив ще іншим.

Святослав Новицький

НАКРУЧУЙМО УКРАЇНСЬКІ ФІЛЬМИ!

(4)

Після накручування звуку на оригінальну, переважно 1/4 цалеву магнетну плівку, його перезаписується на плівку переважно тієї самої ширини, що й фільм. Себто, для 16 мм фільму звук перезаписується на 16-міліметрову магнетну плівку, яка має дірки з боку, так само як фільм, щоб їх обох під час монтажного процесу синхронізувати на відповідній машині. Потрібно окремої рольки звукової плівки на кожну категорію звуку, як, наприклад, окремої плівки на коментар, окремої на музику, окремої на звукові ефекти і т.п. У великому фільмі таких плівок може бути й 50. З кожною плівкою треба працювати окремо з тим самим відображенням, аж поки всі елементи будуть припасовані. Тоді щойно перезаписується (робиться міксаж) всі звуки на одну магнетну плівку, яку передруковується на оптичну плівку, а її вже монтується з оригіналом для висвітлювальної копії.

Фільм „Вівці в дереві" мав тільки дві рольки звуку, обидві на музику, а тому дві, щоб музика ліпше „зливалася" чи переходила з одної частини на другу. Мій найновіший фільм „Щоб дзвони дзвонили" має 4 звукові плівки: коментар, звукоефекти плюс синхронний звук і дві на музику (хор). А що фільм довгий (50 хвилин), то треба було розбити його на дві частини, так що разом до міксажної студії я приніс 10 рольок.

Щодо технічних деталів, то можна на цьому обмежитися, хоч їх є більше.

Лишається згадати про кошти накручування фільму. Найдешевше коштує сама плівка. Тому, коли плянується даний фільм, накручується багато більше фільму, ніж буде вжито в кінцевому вигляді. Пропорція знятого до вживаного буває від 3:1 і понад 50:1. Свої фільми я переважно, задля ощадности, кручу в пропорції 3:1 до 6:1. Нижче від 3:1 постраждає якість, бо тоді вибір матеріялу обмежений, та й всяке може трапитися під час фільмування. Документальні фільми, над якими я працював для агенції Юнайтед Стейтс Інформейшен Ейдженсі, накручувалися в пропорції 15:1. Більше фільму треба тоді, коли нема контролі над об'єктом, і дії — неповторні.

Найдорожче коштують лябораторія і монтажне виготовлення фільму. При юнійних обставинах кошти роботи також високі. Пропорція видатків на один фільм для американського уряду, над яким я працював, була така: 16% на матеріяли, 20% на саме фільмування, 30% на закінчення і 34% на заплату робітникам (4 особи).

Трудно дати навіть приблизний кошторис даного запроєктованого фільму і зробити докладні обрахунки, коли нема точно опрацьованого сценарія. Але коли б хтось настоював, щоб знати приблизний кошт „пересічного" (!) документального фільму, йому б сказала перша-ліпша професійна фірма в Ню Йорку: 2.000 долярів за одну хвилину готового фільму.

Творці т.. зв. телевізійно-реклямових фільмів, які тривають на екрані одну хвилину, беруть від 10,000 до 50,000 долярів. Згаданий вище документальний фільм для Держави без синхронного звуку, а лиш з музикою, який триває на екрані 20 хвилин, коштував 62,000 долярів. Недавно в „Ню Йорк Таймсі" (26-го грудня 1971) подано, що один 13-хвилинний фільм, виготовлений для Держави, коштував 73,000 дол., але через політичні обставини його поклали на полицю.

Коли я спитав одного професіонала, скільки, на його думку, коштував мій 10-хвилинний фільм „Вівці в дереві", то він відповів: 15 - 20 тисяч долярів. Що я його зробив за суму в 4 рази меншу, то тільки завдяки тому, що сам усе робив і собі нічого не платив.

Що ж з фільмами, які я пропоную, які нам більш доступні?

Коли короткий фільм спонзорує дана організація, яка в додатку до коштів ще й активно спричиниться до продукції дослідженням, організуванням, приміщенням та всією можливою не технічною поміччю, а евентуально й пропаґандою, організацією висвітлення та розповсюдження фільму, тоді кошти значно зменшаться.

Коли фільмар настільки вмілий, що може бездоганно виконати функцію декількох техніків і мистців, не беручи за кожну функцію повної юнійної ставки, — кошти фільму ще більше обнизяться. Цілком можливо продукувати високомистецькі фільми в сумі від 5,000 до 15,000 дол., що на американському ринку коштували б від 4 до 10 разів більше.

При добре зорганізованій і адміністрованій продукції можна сподіватися, що кошти повернуться при першому ширшому висвітленні фільмів. Для „повної" програми можна мати декілька таких фільмів нараз, випозичити інші готові фільми або злучити висвітлювання фільму з іншою програмою (з доповіддю мистців, виставкою і т.п.). З бігом часу прибуток з фільму можна вкладати на нові продукції. Мушу повторити — дуже важливо, щоб такі фільми були зроблені на найвищому рівні, і щоб не потрібно було їх виправдувати „еміґраційними обставинами".

Оце коротко про фільмову справу. Можливості — великі; глядачі є і фахівці є. Використаймо їх перед тим, як вони підуть служити для інших. Члени організацій, порушуйте справу фільмів на своїх зборах і з'їздах! Вірю, що і статтею і своїми конкретними спробами я довів можливість і доцільність накручування українських фільмів. Тепер, як то кажуть американці, „м'яч у вашому дворі".

(Кінець)

„ІСТОРІЯ МИСТЕЦТВА НАРОДІВ СССР"

Перша книжка з 9-ти запляннованих у серії „Історія мистецтва народів СССР", багато ілюстрована, вийшла російською мовою в Москві, і всі наступні видання будуть російською мовою. У ній зібрані матеріяли про найдавніші часи на території Сх. Европи і далі в Азії, коли людина ще полювала на звіря й лише починала сільське господарство.

Ольга Приходько

КАМ'ЯНЕ СЕРЦЕ

(7)

„Якщо там виявили до тебе співчуття, дають тобі хату і можливість провадити господарство, якщо шкільна рада дає хоч маленьку пенсію і напевно допоможе влаштувати Вітю до школи або приймуть його на стипендію до інтернату, то шкода таке хоч тяжке, але незалежне і самостійне становище міняти на невідоме майбутнє тут, дома.

„На поміч братів не можеш мати ніякої надії. Обставини у нас змінились. Наш Павло несподівано одружився. Одружився необдумано і легковажно, прийнявши на себе всякі зобов'язання, чим очевидно його зобов'язання до родини відносно вихови молодших братів залишилися зрушеними."

Відчула в цих словах батька гіркий жаль, глибоку образу та стриманий гнів на Павла. І була цим сильно вражена.

Як це могло статися? Та ж Павлусь завжди був такий добрий та щирий і вся родина до нього горнулась. Був він найстаршим сином у родині і користувався найбільшим авторитетом серед дітей, а батьки на нього покладали свої найпевніші надії.

Перечитуючи ці слова батька, Надійка просто не могла цьому вірити, не могла припустити, що любий Павлусь міг щось подібне зробити. Вона ж так добре його знала й любила. Він був і віком і вдачею найближчим до неї в родині. Малими вони спільно гралися та й потім усе товаришували. Як же він міг зрадити свою родину?

Пригадала Павлуся ще гімназистом, коли він приїздив на вакації додому. Яка це була загальна радість! Який він був красунь і як пишалась ним родина! І як вони всі сиділи круг великого столу в теплій, затишній їдальні, де кожний з них мав своє стале місце, де на чолі стола стояло батькове крісло, а на м'якій канапі круг мами купчилися малюхи. Над столом ясно світила велика нафтова лямпа, освітлюючи все миле оточення. Головною принадою того родинного кола був безтурботний настрій та сердечна теплота відносин, той веселий сміх і жарти, центром яких звичайно був Павлусь, такий розумний і дотепний, такий здібний і ласкавий.

Тепер, коли бідна надійка в своїй сумній самотині про це згадувала, особливо вабив її спокій, та певність і безпека, які людина почуває тільки в своєму рідному домі.

Ще перед Надійчиним весіллям, коли Павлусь кінчав гімназію, в домі було багато розмов про його майбутнє. Павлусь, визначний учень, медаліст, дуже хотів студіювати далі, благав батька послати його до університету в Києві. Батько також хотів би, щоб Павлусь дістав якнайвищу освіту та одержав добру посаду, розуміючи, що Павлусь дуже здібний хлопець, що була б шкода не дати йому можливости вийти в широкий світ, але одночасно ніяк не міг рішитися на такі великі видатки, бо цим покривдив би молодших дітей. Не можна одному дати все, а іншим майже нічого не залишити. Це ж була б велика несправедливість. Але Павлусь запевняв, що з високою освітою він дістанеться на таке становище, що зможе не тільки повернути батькові видатки, але також уділяти чималу допомогу молодшим братам. Батько вагався, казав, що майбутнього ніхто не знає, що треба сподіватися якнайкращого, але не виключено, що раптом може щось статися, що переверне всі їхні розрахунки. Як би тоді це все виглядало? Можливо, що тоді всі його менші діти залишилися б без куска хліба. Павло бере на себе дуже тяжку відповідальність перед родиною. Щоб потім сам того не жалував. Але Павлусь переконував, що це зовсім вірний розрахунок, що освіта це значно ліпше, як готові гроші в банку, що принесе вона до родини безумовно більше, ніж банківський процент.

Мати і всі діти стояли за Павлуся. Його в родині всі дуже любили, він із своєю щирою ласкавістю був ніби її душею. Отже, всім було ясно, що те, що добре для Павлуся, то є добре для них усіх.

І батько врешті згодився, але заприсягнув Павла, що освіту двох менших братів бере він на себе. На цьому погодилися, і щасливий та радісний Павлусь подався до Києва на університетські студії.

Це все Надійка добре пам'ятала. І як тепер їй було боляче усвідомлювати цю зміну з Павлом! Якби вона його так добре не знала, то назвала б цей учинок зрадою. Відчувала, що він сам напевно того найбільше жалує і сам від того тяжко терпить. Була певна, що сталося так не з його доброї волі, а що хтось використав його делікатність та шляхетність.

Отже, вирішила, що не може бути й мови про те, щоб ще вона свою родину якимось способом обтяжила. Мусить сама давати собі раду, мусить сама дбати про себе і своїх дітей.

(Далі буде)

ПРОТОКОЛ

27-ої ЗВИЧАЙНОЇ КОНВЕНЦІЇ

УКРАЇНСЬКОГО НАРОДНОГО СОЮЗУ

яка відбулася в Hotel Statler Hilton, Cleveland, Ohio в тижні від понеділка, 18-го травня 1970 року.

(16)

ЗВІТИ ГОЛОВНИХ РАДНИХ УНСОЮЗУ

(Продовження)

ДІЯЛЬНІСТЬ НА ПОСТІ ГОЛОВИ ОКРУЖНОГО КОМІТЕТУ

Я часто підкресляв в звітах, що я є гордий з того, що можу очолювати ту Округу, яка була одною з найбільш активних в союзовій родині за останніх 4 роки.

Філядельфійська Округа об'єднувала 39 Відділів, а тепер має 37 Відділів, які разом нараховують 7,479 членів. Відділи ті належать до 3 стейтів, а саме — 29 до стейту Пенсилвенійського, 7 до стейту Нюджерзського та 2 до стейту Делеварського.

У звітовій каденції Філядельфійська Округа була три рази підряд першуном за здобуття найбільшого числа нових членів, а це було в роках 1967, 1968 і 1969, а в році 1966 заняла друге місце за здобуття нових членів. За останні чотири роки Філядельфійська Округа зорганізувала 2,228 нових членів, а саме: 1966 р. — 476, 1967 р.— 581, 1968 р. — 528 і 1969 р. — 643 — разом 2,228. За ці успіхи Округа була нагороджена почесними плякатами, які є прикрасою канцелярії Окружного Комітету.

Слід згадати, що в звітовому часі Округа збільшилась на два нові Відділи, а саме 31 грудня 1966 р. заложено у Філядельфії Відділ ч. 10 під назвою: 2-ий Відділ Українських Євангеликів, де секретарем був обраний п. Константин Хільченковський, а 30-го квітня 1968 р. заложено Відділ ч. 32 ім. Олега Ольжича. Відділ цей заложив Михайло Хомин, якому технічну поміч дав головний радний Іван Одежинський, а секретаркою Відділу була обрана студентка університету, панна Анна Хомин.

Як голова Округи, я побіч найважливішої ділянки праці, якою є постійне і безперервне збільшування нашої установи, старався, щоб Філядельфійська Округа була активною і в інших ділянках суспільно-громадського та союзового життя, що наша Округа сповняла.

Коли йде про активність Округи, то слід згадати найважливіші дані: 9 вересня 1966 р. влаштовано перший „Союзовий День" в Честері, під час якого промовляв покійний Іван Кокольський.

17 і 18-го червня 1967 р. я був спонзором „Першого Союзового Дня" Пенсилвенійського стейту, що відбувся з надзвичайно гарним успіхом на „Союзівці". 10 вересня 1967 р. влаштовано знову „Союзовий День Філядельфійської Округи" в Честері, Па.

24-го червня 1968 р., за ініціятивою нашої Округи, відбулось на оселі ім. Олега Ольжича в Лігайтоні стейтове свято з нагоди 75-річчя „Свободи". Під час того свята, перший раз священики українських католицької і православної Церков відслужили спільно Панахиду за основоположника „Свободи" о. Григорія Грушку. Свято було надзвичайно успішне, під час якого промовляли головний предсідник Иосип Лисогір, головний редактор „Свободи" Антін Драган, заступниця головного предсідника пані Марія Душник, заступник головного предсідника Володимир Сохан та голова Контрольної Комісії д-р Володимир Ґалан.

Заходом Відділів нашої Округи з Брістолю і Трентону відбувся бенкет з нагоди 75-річчя „Свободи" 10 листопада 1968 року в Трентоні, де я мав честь бути тостмайстром.

Відтак заходом тих самих Відділів відбувся бенкет в Трентоні в грудні 1969 р. в честь 75-ліття УНС.

Рівнож Відділи, приналежні до округи з Честер, Вілмінґтон і Кліфтон Гайтс, влаштували бенкет з нагоди 75-річчя УНС в Честері в місяці вересні 1969 р. Під час згаданих бенкетів я мав нагоду промовляти та ширити правду про УНС.

Філядельфійська округа рівнож мала це щастя, що могла вітати в себе оперу „Анна Ярославна", яка відбулась у неділю 25 травня 1969 р. Повну відповідальність за успіхи і не успіхи поносила округа. На щастя, все увінчалося успіхом, бо випродано майже всі місця, а саме 1,900 білетів на суму 6,692.00 дол.

Радіоавдиції Філядельфійської Округи

Від початку, як я перебрав головство Округи в 1962 році, започатковано радіопередачі, які мають пропаґандивний характер. За ці радіопередачі відповідальні д-р Володимир Ґалан, інж. Іван Скіра і я, як голова. За останніх чотири роки з чотирьох радіостанцій, а саме: п-і Евдокії Блавацької, п-і Марії Ганусей, п-і Ніни Самокіш та інж. Андрія Заброцького ми передали 112 оголошень.

Незалежно від того, я, як голова Округи, по змозі брав участь у різних імпрезах Філядельфійської Метрополії та околиці, бував на бенкетах, ювілеях, відділових зборах, брав участь в засіданнях різних комітетів, виголошував привіти, і коли б хотів це все вичисляти, то знова була б повість.

Згадаю лише, що як голова Округи, я був делеґатом на Перший Конґрес Вільних Українців, що відбувся в Ню Йорку в листопаді 1967 р. Також я був делеґатом на Загальні Збори ЗУАДК, які відбулись 21 вересня 1968 р. у Філядельфії, де був вибраний членом дирекції. Як делеґат Округи брав я участь в 10-му Конґресі УККА в Ню Йорку в жовтні 1969 р.

Коли я згадував про успіхи Філядельфійської Округи, то аж ніяк не приписую собі кредиту чи заслуги. Навпаки, признання, подяка і честь належиться всім відділовим урядовцям, а головно секретарям, бо ж це завдяки їхньому трудові, відданій праці і патріотизмові Округа здобувала рік за роком першенство і за це всім моя щира подяка.

Успіхи завдячуємо також живому контактові відділових урядовців з громадою, в якій беруть активну участь у всіх ділянках громадсько-суспільної, церковної, культурної та освітньої праці.

Також до успіхів причинилася надзвичайно гармонійна співпраця членів Окружного Комітету, в якому немає боротьби за приналежність релігійну чи партійну. Членами проводу Округи під цю пору є: д-р Володимир Ґалан — почесний голова, Степан Гавриш — голова, інж. Іван Скіра — перший заст. голови, Ірина Щерба — другий заступник голови, Федір Петрик — третій заступник голови, Петро Тарнавський — секретар української мови, Анна Хомин — секретарка англійської мови, Іван Даніківський — касир, а членами ширшої управи є: о. мітрат Омелян Мицик, о. мітрат Стефан Біляк, гол. радний Іван Одежинський, інж. Михайло Нич, мґр. Михайло Ковальчук, Іван Кігницький, інж. Тихом Тищук, Семен Лупацій, Мирон Карбівник, Стефан Филик, Василь Новак, інж. Богдан Одежинський і Омелян Барилка. Контрольна Комісія: Ярослав Щербак, Иоан Ракочий, Михайло Мартиненко, Іван Голик і Михайло Глова.

Коли згадую про співпрацю урядовців у Філядельфії, то не можу поминути співпраці головних урядовців, а саме д-ра Володимира Ґалана й Івана Одежинського. Ми всі три спільно співпрацювали і допомагали собі там, де того вимагало добро УНСоюзу.

Я згадав на вступі, що я є також секретарем 83-го Відділу ім. Івана Франка у Філядельфії. Відділ цей поніс в звітовому часі велику втрату, бо відійшов у вічність його основоположник покійний Роман Карбівник. За чотири роки Відділ присднав 153 члени, а в тому допомагали члени управи Мирон Карбівник, Петро Ткач і Андрій Кушнір.

На закінчення мого загального звіту вважаю за доцільне висловити мої найщиріші побажання якнайкращого успіху 27-ій Конвенції УНСоюзу. Дай Боже, щоб всі наради і рішення вийшли на добро й користь всієї нашої спільноти в Америці і Канаді та цілій діяспорі.

До свого звіту головний радний Степан Гавриш додав:

Хвальна Президіє, Вельмишановні Делеґатки і Делеґати 27-ої Конвенції УНСоюзу!

В першу чергу я почуваюсь до милого обов'язку зложити всім вам щиру подяку за це, що тому 4 роки виявили до мене довір'я, і вибрали мене на пост головного радного наймогутнішої української установи у вільному світі, а саме УНСоюзу.

Що я зробив на тому пості за тих 4 роки, то це є заподане в звітовій книзі протоколів, тоді було б зайвим все це повторяти. Я лишень скажу це, що стисло виконував всі доручення які були мені дані Виконним Органом — себто членами Екзекутиви.

Якщо йдеться про працю філядельфійської округи, якої я маю честь бути головою, то я до письмового звіту додаю ось що: наші успіхи як організаційного сектора так і успіхи супільно-громадські, ми завдячуємо надзвичайно гармонійній співпраці 37 Відділів. Всіх 21 членів Управи Окружного Комітету та 5-ох членів Контрольної Комісії. — стор. 121.

Також у нас була повна співпраця і спільна толерантність членів Гол. Уряду замешкалих у Філядельфії, а саме Гол. Конт. Комісії та почесного голови д-ра Ґалана та головного радного Івана Одежинського. Ми всі три спільно співпрацювали та й полагоджували всі важливіші справи.

Відтак дозвольте мені звернути вашу увагу на те, що нас всіх найбільше турбує, а саме сектор молоді.

Тут, я дозволю собі пригадати вам, що тому 4 роки під час 26 Конвенції я дав пропозицію збільшити Стипендійний Фонд — себто признавати більше стипендій для студіюючої молоді. Одначе, це була лишень пропозиція отже на тому й закінчилось.

Відтак під час Річних Засідань Гол. Уряду в роках 1967-68-69 я закликав в моїх звітах звернути увагу на молодечі організації, але знову — це були побажання, які мусіли б бути затверджені Конвенцією. Щоб це знову не залишилось лишень побажаннями і на наступних 4 роки, тому в моїх сьогоднішніх пропозиціях звертаюсь до Вас Світлий парляменте УНС зверніть вашу увагу в дискусіях і ухвалах якраз на нашу молодь починаючи від світличок-садочків, кінчаючи на студіюючій молоді. Коли вони відчують батьківське серце Батька-Союзу — то вони напевно того ніколи не забудуть.

Інвестуймо наші інвестиції в молоді — бо це найкраща запорука зисків не 8% а 100%. Також пропоную Вам пам'ятати в дискусіях і ухвалах наших старших віком членів, а головно тих які вже предовгими роками платять членські вкладки. — Ми мали чудовий ювілейний клич — „Пошана для піонерів — Лицем до молоді" тож тоді нехай це не залишиться лишень кличем на папері, але нехай ті піонери і та молодь це відчують.

Справа Союзівок

Заявляю, що я був є і буду прихильником того, щоб всі більші скупчення а головно Захід і Канада мали свої Союзівки менші чи більші, але ми повинні в першу чергу звернути увагу на ту Союзівку яку вже маємо в Кергонксоні.

Пані і Панове — це що було добре для нас тому 14 чи 10 років не є вже добре для наших дітей — вони вимагають модерної Союзівки, яка дорівнювала б своїм устаткуванням сусіднім готелям. Якщо ми того не зробимо зараз, себто не відбудуємо „Союзівки" то молодь, наші професіоналісти, підуть до чужих місць, а коли пішли раз — то пиши пропало.

Зрештою, про ті справи найкраще знають менаджери Союзівки які тут є дир. Вол. Квас і Данило Слободян.

Дорогі Делеґатки і Делеґати! Дай Боже, щоб наші наради і всі винесені ухвали-рішення які тут западуть, вийшли на добро і користь не лише УНС, але всього українського суспільства як в Америці так і Канаді.

Пам'ятаймо, що в єдності сила народу — сила організації, тож об'єднаймось в спільній праці, будьмо однією спільною союзовою родиною, а тоді наша мета 100.000 членів буде виконана. Дякую.

REPORT OF MYRON B. KUROPAS, Supreme Advisor

My activities as a Supreme Advisor of the Ukrainian National Association during the past four years can be divided into five major areas of endeavor: administrative direction and coordination, journalistilc contribution, organizational representation, youth involvement, and fraternal innovation.

In the area of administrative direction and coordination, it was my pleasure to serve as:

(1) National Chairman of the U.N.A. Education Research Committee. A full report of the activities of this committee is printed elsewhere in this convention publication.

(2) Member of the U.N.A. Scholarship Committee.

(3) Advisor to the U.N.A. District Committee in Chicago.

(4) President of U.N.A. Branch 423.

My journalistic contributions to SVOBODA included a massive two-page article on the Ukrainian National Festival in Dauphin, Manitoba, as well as numerous articles on religious, youth and political themes. I am happy to report at this time that my report on the Ukrainian National Festival in Canada played a part in the decision to celebrate the 75th anniversary of the U.N.A. in Canada in conjunction with this festival, and that in terms of numbers in attendance, the Canadian celebration was far more successful than our American celebration in Shamokin, Pennsylvania.

I represented the Ukrainian National Association at a variety of Ukrainian and American functions, the most important of which include:

(1) The Ukrainian National Festival in Dauphin, Manitoba, in 1968 and 1969.

(3) The Ukrainian Canadian Committee Convention (KUK) in Winnipeg in 1968.

(3) The "New Directions II" Conference of the New York Student Hromada in New York City in 1968.

(4) The New York Student Hromada Educational Conference in New York City in 1968.

(5) The UYL-NA Convention in Philadelphia, Pennsylvania in 1968.

(6) The Illinois Fraternal Congress in 1968 and 1970.

In the area of youth involvement, my attendance at youth and educational conferences throughout the United States and Canada enabled me to keep in close touch with the sentiment of Ukrainian youth on this continent and to ascertain the nature of their discontent. In almost all instances, I found our Ukrainian youth to be articulate, sincere, and concerned with the future of our Ukrainian American community. Their major complaint with the so-called "establishment" was the latter's almost total neglect of the many faceted aspects of ethnic preservation in America.

My activities in the area of fraternal innovation lead me to play an active role in the Midwest Soyuzivka Project approved by our last convention, the Supreme Assembly, and the Supreme Executive. In addition, I was a member of the "fraternal bloc" on the Supreme Assembly, a minority group of national officers which championed the cause of greater fraternal benefits for our membership.

Finally, in keeping with my philosophy that a U.N.A. national officer should participate in a variety of Ukrainian American community activities, I also served as:

(1) National President of the Ukrainian National Republican Federation.

(2) President of the Republican State Nationalities Council of Illinois.

(3) President of the American-Ukrainian Republican Association of Illinois. Among other things, my involvement with the GOP was instrumental in the appointment of Mr. Peter Pucilo, our Supreme Treasurer, to the National Voluntary Action Committee by President Richard Nixon.

In reviewing my accomplishments as a U.N.A. advisor for the past four years, I believe I have been most successful in the areas of administrative direction and coordination, journalistic contribution, and organizational representation. I have been less successful in the areas of youth involvement and fraternal innovation. In short, I have failed in my attempts to convince some of our U.N.A. leadership to become more involved with our Ukrainian American youth and with fraternal benefits. Despite the fact that both the Supreme Assembly and the Supreme Executive have made suggestions and have passed motions designed to improve this situation, Mr. Lesawyer, our Supreme President, has failed to follow through on these mandates.

Fortunately, the past is behind us and it would do little good to belabor the shortcomings of our U.N.A. leadership during the past four years. At this convention we must take steps to assure ourselves that the situation improves and the best way to do it, in my opinion, is to elect officers to the Supreme Assembly that will not be reticent to exercise their convention-delegated authority. I have faith in the U.N.A. delegates assembled here today and I am confident that you will carefully weigh all of our reports and that you will take the proper steps to assure the existence of our great organization for another 75 years. Thank you for your support during the past four years.

Після цього гол. радний М. Куропась склав свій звіт із праці Виховно-дослідчого Комітету УНС, який він очолює.

REPORT OF THE U.N.A. EDUCATION RESEARCH COMMITTEE

During the past four years, the U.N.A. Education Research Committee has led and active and multi-facted existence. Organized prior to the last convention, this committee is fast becoming one of the most important committees in the total U.N.A. structure, despite the fact that we operate with no annual buget allocation.

Among our most noteworthy accomplishments, we are proud to include the following:

(1) The recognition of the Ukrainian Saturday Schools in Chicago by Mr. Robert Hanrahan, Cook County Superintendent of Schools. Since 1967, every graduate of the St. Nicholas Saturday School in Chicago receives a county certificate in addition to his regular school diploma.

(2) An evaluation of the U.N.A. Cultural Courses at Soyuzivka by two professional educators. A full report with recommendations for improvement was presented to the Supreme Assembly last May and subsequently approved by unanmious vote of the Supreme Assembly.

(3) The decision by Lerner Publications to publish a book entitled **Ukrainians in America.** After much correspondence, a number of telephone calls, and a personal visit to the Minneapolis-based publishing firm, an author was found and a contract was signed. At the present time, this book is in its final completion stage and is due for publication in the fall of 1970.

Головний радний Мирон Куропась до свого друкованого звіту додав українською мовою декілька заввав. Він був зобов'язаний підкреслити, що зі зложених звітів виглядає неначе б багато було осягнено, але багато більше можна було зробити. Він уважає за потрібне не тільки торкнутися цього, що було зроблене, але також того, що не було виконане. Найперше, очевидно, слід торкнутися питання молоді. Це питання не нове. Декілька років тому у „Свободі" була надрукована стаття під назвою „Де є наша молодь?". Це — дуже популярне говорити про молодь. Це так як говорити про вільну Україну. Але, на жаль, якщо ми приглянемося до цього питання, і до цієї розмови про молодь, ми мусимо погодитися в тому, що ми говоримо забагато, а робимо замало або й нічого. В останніх чотирьох роках я поробив багато заходів в цьому напрямі, передовсім щоб зацікавити молодь і стимулювати її до громадської праці. Щоб це виконати, ви мусите знати що молодь думає. Ви мусите знати, що молодь є зажурена тим, що наше громадське життя розкладається. Ви мусите знати, що наша українська молодь думає, що ніяка українська організація в Америці не дасть їй цього чого вона потребує. Українська молодь в Америці відчуває, що вона є виключена від провідних органів українських організацій в Америці. Тому нам треба на цій Конвенції запропонувати і схвалити конкретні пропозиції, як включити молодь в наші організації. Зважте, що молоді тут між нами немає. Коли ми дискутуємо про молодь тут на цьому форумі то вона цього не чує. Я знаю, що наймолодший делеґат є у віці 23-ох років. Але він є тільки одинокий. Може ще є два або три, які є в своїх 20-их роках. Наша Конвенція додержується старої традиції. На ній молодь репрезентують люди 40, 45 літні або й багато старші. Тому я пропоную, щоб схвалити резолюцію, яка допомогла б включити нашу молодь в наші провідні Союзові органи, бо інакше Український Народний Союз залишиться без програми для молоді ще на нових чотири роки.

ЗВІТ ГОЛОВНОГО РАДНОГО ВАСИЛЯ ДІДЮКА

Із швидкістю джетового літака пролетіло останнє чотирорічча змагу за дальший ріст Українського Народного Союзу. Здається немов ще вчора були ми учасниками 26-ої Конвенції, а вже сьогодні виступаємо перед Світлою 27-ою Конвенцією і її делеґатами зі своїми звітами. Чи доручені нам завдання минулою Конвенцією, виконали гідно й належно, хай скажуть делеґати. Вони, як представники великої союзової родини, мають право і обов'язок, вислухавши наших звітів, сказати своє слово. Незвичайним було це чотирорічча як для УНС, так для цілої нашої громади в Америці і Канаді, та можливо, й для цілого українського народу. У цьому чотирорічччю УНС гідно і достойно відзначив 75-річчя великої і многогранної праці щоденника „Свобода" і своєї власної. УНСоюз видатно зріс чисельно і фінансово, поглибив свою працю у суспільно - громадській та в забезпеченевій ділянках. Сталося багато дечого за цей час і в нашій українській громаді, де УНС якщо не був першим, то в кожному разі відігравав визначну і передову ролю. До небуденних подій нашої української спільноти треба зарахувати СКВУ, відвідини Їх Блаженства Верховного Архиєпископа і Кардинала Кир Иосифа; встановлення українських студій при Гарвардському Університеті; посвячення Собору Св. Софії в Римі; відбуття Синоду наших владик, на якому прийнято патріярхальний устрій нашої Церкви з проханням до Св. Отця завершити її Патріярхатом, на чолі з геройським Ісповідником Віри Верховним Архиєпископом Кардиналом Иосифом. Так, дійсно було це велике чотирорічча для нас усіх. Безперечно, що в усіх вище згаданих, а до того і багатьох інших, подіях і імпрезах мені, як головному радному УНС, приходилося брати таку чи іншу участь, виконувати такі чи інші завдання, про які згадаю нижче. Факт, що й Канадійський Союз за час між конвенціями значно змінився, зріс, організаційно зміцнів, здобув собі повне право громадянства в нашому суспільно - громадському і церковному житті та став його невід'ємною частиною, наповняє нас, канадійських союзовців гордістю і вдоволенням добре виконаного завдання. Безперечно, що ще далеко більше і краще можна було попрацювати, однак мусимо здати собі справу з того, що не все, що роками росло - наростало, вдається змінити хоч би навіть на протязі чотирьох років. Багато з цього вимагає довгої і систематичної, а притім впертої і тактовної, праці. Однак, як на попередній конвенції, так і на цій твердимо, що можливості росту УНС в Канаді великі, хоч безумовно у їхній реалізації конечними є нові методи праці і дії. Ми переконані, що 27-ма Конвенція УНС напевно введе багато дечого для добра нашої організації, а зокрема ще більше об'єднає дві вітки українського народу в Америці і Канаді, які плекають ті самі національні традиції, звичаї, культуру, та всяко стараються допомогти українському народові відновити його державність і самостійність, щоб словами Т. Шевченка на Україні не було врага й супостата, але свобідна, вільна українська громада.

ОРГАНІЗАЦІЙНА ДІЛЯНКА

Приступаючи до звіту з організаційної ділянки, в першу чергу хочу сказати, що є вона великою і многогранною, а в нашому випадку не легкою. Однак поборюючи всі трудноші, я докладав всіх сил, знання і енергії, щоб взяті на себе обов'язки не тільки головного радного, але обласного організатора, голови округи чи навіть голови відділу, виконати якнайкраще. Чи виконав я свої обов'язки добре, хай про це скорше заговорять факти, а опісля вже Ви, Шановні Делеґати. Мені залишається тільки сказати, що на протязі чотирьох років був я першуном - чемпіоном в організуванні нових членів, яких на протязі цього часу зорганізував я біля 1,200 з сумою добре понад два і пів мільйона забезпечення. Побіч цього я допоміг та власною рукою виповнив ще понад 300 аплікацій, які були записані на окремих секретарів. Зорганізував 7 нових Відділів, відновив і зактивізував 3, та підготовив організаційно ґрунт під дальших два. Побіч цього мав я догляд над округами та окремими Відділами. Відбув багато організаційних поїздок у різні частини Канади, а то й Америки (Боффало, Бостон), які приносили часто сотки нових членів. Брав участь в організаційних і загальних зборах округ і окремих Відділів, підшукував нових секретарів і організаторів, інструктував їх, вів короткореченцеві курси, відбував спільні наради, та проводив практичні вправи з секретарями - організаторами під час відвідин проспектів. До організаційного досвіду попередніх років все докладав нових і старався знаходити нові методи праці. Хоч і не все вдалось виконати, що бажалось, хочу з приємністю підкреслити, що вдалося нам пожвавити організаційний відтинок мого терену праці, впорядкувати діловодство Відділів, скріпити їх організаційно і зактивізувати, підібрати відповідний склад управ, а зокрема секретарів - організаторів. Сталий і безперервний зв'язок з відділами і їх управами, довів не тільки до пожвавлення організаційної праці, але також більшої популяризації союзових ідей у окремих громадах, та дав можливість виробити певну організаційну систему, якої так часто бракувало раніше. Побіч порад, я був переконаний, що конкретні приклади не тільки, що допомагали секретарям, але заохочували їх до активізації, до змагу, тому на протязі каденції по кілька разів приходилося мені бути в усіх відділах, розкинутих в найдальших частинах розлогої Канади. Щорічні засідання Головного Уряду, організаційні наради обласних організаторів у приміщеннях Головного Уряду, обіжні листи до округ, та особисті листи як члена Головного Уряду і обласного організатора, тисячі окремих індивідуальних письм, привітів, святочних побажань, виступи на різних громадських зборах, виступи на радіо як у Торонті, так у відвідуваних містах: Едмонтон, Монтреаль, Су Сен Мері, Судбури, Руан - Норанда, Валдор, особисті зустрічі з визначнішими церковними і суспільно - громадськими діячами, куртуазійні відвідування Владик і священиків всіх наших віровизнань, були на порядку дня моєї організаційної праці, розраховані на широку інформацію та популяризацію УНС.

При цьому я не занедбував живого слова, слово друковане у нашій канадійській пресі. Майже в кожному числі „Трибуни УНС" появлялися мої статті, дописи, репортажі, а в „Свободі" колюмна „Вісті з Торонта", яка часто знаходила признання читачів, а при тім збільшувала симпатії для „Свободи" і УНС. В організаційній праці присд-

(Продовження на стор. 4-ій)

ЗВІТИ ГОЛОВНИХ РАДНИХ УНСОЮЗУ

(Продовження зі стор. 3-ої)

нування нових членів в Канаді, де члени не є зобов'язані передплачувати „Свободу", я докладав усіх старань, щоб переконати членів у доцільності її читати. Це відносилося також і до дитячого журнала „Веселка". Такий підхід дав мені можливість збільшити на кілька соток читачів нашого щоденника „Свобода" та придбати кільканадцять передплат „Веселки". Це були б дуже побіжні, але основні, завдання, які приходилося мені на протязі часу цієї каденції виконувати. Без сумніву, у розпочатій праці багато ще не зроблено, осталося ще багато, поборовши різні трудноші, доробити.

До успіхів, які ми мали, причинились також численні канадійські союзові працівники, з якими було мило співпрацювати. Вони дорожать УНС та хотіли б бачити його безперебійний ріст. Недоліки, труднощі й перепони узброїли нас у досвід. Постараємось його використати. Кінчаючи цю частину звіту, щиро дякую всім й за все, з переконанням, що найкращою подякою і заплатою є свідомість добре виконаного завдання. Вірю, що новий період нашої праці в УНС — буде ще кращий!

ГРОМАДСЬКА ПРАЦЯ І РЕПРЕЗЕНТАЦІЯ

Беручи доє уваги, що організаційний успіх мусить бути тісно пов'язаним з активною діяльністю у громаді, я завсіди був з громадою. Тому, що про діяльність цього сектора я звітував на кожнорічних засіданнях Головного Уряду УНС, тепер подам мою активність тільки з минулого року, яка напевно вкаже скільки треба було зробити її на протязі цілої каденції, та якою є вага тієї праці з уваги на характер нашої організації. В Канаді УНС є складовою частиною нашої репрезентативної установи КУК, що заставляє бути нас активними і там. На протязі цього часу я був його представником та членом президії, якому дуже часто доручувано певні й відповідальні завдання. Не байдужою для нас була справа Фундації ім. Т. Шевченка. Як секретар Головної Управи БУК, член Епархіяльної Управи БУК, член Централі УК, голова найбільшого відділу БУК при Святомиколаївській церкві, касир Спілки Українських Журналістів, секретар Української Католицької Асоціяції Преси, член Головної управи Т-ва кол. вояків УПА, та активний член інших суспільно - громадських і політичних організацій та як кореспондент наших католицьких газет „Українські Вісті" і „Поступ", я завсіди, виконуючи свої завдання, пам'ятав про те, що є я відповідальним членом Головного Уряду УНС. З цим тісно пов'язані і виступи з різдвяними, новорічними чи великодніми побажаннями на радіо „Пісня України" і Шарвана у Боффало. Не можна було не взяти участи з новорічними побажаннями у нашого Преосвященного Кир Ізидора, чи у мейора міста з нагоди 22-го січня і Українського Дня, який щороку проголошується у Торонті. Добре і успішне приготування до 75-річчя „Свободи" і УНС, були надзвичайно успішною і визначною імпрезою, у якій взяло участь велике число представників нашого суспільно-громадського і церковного життя на чолі з Преосвященним Владикою Кир Ізидором, численним духовенством, пресою, представниками провінційного і міського урядів, та чисельного громадянства. Участь у Католицькому Конґресі в Едмонтоні, Конґресі КУК у Вінніпезі, у Шамокінських і Дауфинських святкуваннях 75-річчя УНС, у відкриттю найбільшого Українського Дому ОВФ, участь у панелі КУК і БУК, ЛУКЖ, УКЮ, у передсоборових нарадах у Вінніпезі, та маніфестації за переслідувану нашу Церкву, 25-річчю найстаршої Кредитової Кооперативи, обід у честь пресвітера о. Гошуляка, активна участь у всіх заходах громадянства - мирян за Український Патріярхат, мистецька виставка БУК, виставка у Каса Лома, участь у Святі Весни СУМ, у з'їзді СВФ, активна участь і допомога у переведенні похоронів бл. пам. о. протопресвітера д-ра Б. Липського, з'їзд Теребовлян, участь у зборах КУК і вічу, 20-річчя Об'єднання Українських Педагогів, 20-річчя Пласту, підготовка контестантки „Свободи" у равті преси, 65-річчя мистецької діяльности артиста Ярошевича - Манька, бенкет Українського Дому при вул. Кристі. Окремі принагідні спільні куті, свячені, доповіді, конференції, ювілеї, чи принагідні імпрези, де приходилося виступати і репрезентувати УНС, було б прямо неможливо всіх їх вичислити. З подібною репрезентацією і виступами приходилось мені дуже часто зустрічатись і поза Торонтом, в часі моїх організаційних відвідин у різних частинах Канади. Не забував я ніколи про куртуазійні відвідини наших визначніших так церковних, як і світських провідників-громадян. Всі справи репрезентаційного порядку були узгіднювані з Головною Екзекутивою УНС і канадійською Канцелярією, крім хіба тих, які вимагали відповідної репрезентації на місцях. Де не було змоги брати участь особисто, туди висилав я письмові привіти. Словом становище Головного Радного вже само по собі заставляє бути громадським діячем, бо воно тісно пов'язане також із нашою суспільно - громадською працею, а тим більше, коли головний радний виконує ще працю обласного організатора. Хоч все це забирає багато часу, труду і енергії, то у мойому переконанні кожний союзовий працівник буде таким успішним для УНС, яким є він успішним у громадській праці. Громада цінить його так, як він на це заслуговує. Побіч обов'язків головного радного приходилось мені виступати також як кореспондент „Свободи" на різних громадських імпрезах, а також у Клюбі Етнічної Преси в урядових зустрічах і конференціях. Все це було спрямоване на добро нашої організації Батька - Союзу, що вже довгих 75 років стоїть на Службі Народові.

СПОСТЕРЕЖЕННЯ, ДУМКИ І ВИСНОВКИ

На протязі часу моєї активної праці в УНС, маю можливість не тільки вести таку чи іншу ділянку, але й можливість спостерігати та вивчати всі проблеми, які стоять у зв'язку з розвитком і ростом нашої організації, як також і такі, що, з таких чи інших причин, цьому перешкоджують. Вони в великій мірі були причиною, що так дуже бажаного пляну досягнення 10-ть тисячного членства у ювілейному році, не вдалося зреалізувати. Ми побороли цілий ряд труднощів. УНС в Канаді здобув собі відповідне місце у системі нашого суспільно - громадського життя, здобув право громадянства канадійської установи. Колишній арґумент, що УНС — це американська установа, чи прямий „бизнес", безповоротно відпали. Не знаходить вже і напевно не знайде приміненния думка поділу на американський і канадійський. УНС — це фінансове і громадське досягнення обох частин нашої спільноти, і напевно у тому напрямку буде він і дальше рости та розвиватися, хоч свідомі ми того, що обставини обох країн є і можуть бути дещо відмінні, та можуть вимагати дещо іншого підходу так в моральному як і організаційному аспектах. Наш національний інтерес у великій і сильній організації. Новітнього „Збруча" на ріці Сен Лоренс будувати не будемо, хоч можливо цього хотіли б наші вороги. Тут у вільному світі, а тим більше в УНС, всі ми зібрані як сини і дочки одного українського народу, як соборники, бо УНС — це організація всіх українців, всіх людей доброї волі нашого народу, без огляду на їхнє релігійне чи політичне переконання. І ті, що приїхали до Америки чи Канади скорше чи пізніше, і ті, що тут вже народжені, та чи скорше, чи пізніше стали його членами. Власне керуючись тим, ми переконані, що поборюючи всі труднощі будемо змагатись, щоб УНС в Канаді вивести на широкі води, зробивши його могутньою моральною і фінансовою твердинею чашої спільноти. Базуючись на моїх спостереженнях і досвіді, на мій погляд, варто б поробити деякі нові заходи, з яких важливими уважаю такі:

1) Уводити у наші ряди молодь, яка з якихось незрозумілих причин не заінтересована УНС, навіть тоді, коли бере поважні забезпечення у чужих. Знайти способи як до цієї важливої справи приступити. Відмолодження наших рядів, керівництва, секретарів - організаторів є справою нашої будуччини.

2) Організувати молодечі клюби з товариськими і спортовими влаштуваннями. Варто застановитись також над організуванням клюбів для старших з дискусійними вечорами, зустрічами, доповідями.

3) Збільшити число стипендій для студіюючої молоді, організувати дні молоді в повній співпраці з усіми молодіжними організаціями; фінансова допомога для них.

4) Поширювати пропаґандивні засоби живим словом у радіо - програмах та друкованим словом у канадійській пресі, у якій бодай чотири рази до року слід помістити окремі „Союзові Трибуни", які дали б змогу читачам довідатися про УНС.

5) Утворити координаційний центр УНС зі скромним власним приміщенням у Торонті, центрі союзового життя у Канаді.

6) Ввести зміни в Канадійську Канцелярію, яка, як керівний чинник Канади, повинна б складатися з вибраних Конвенцією членів Головного Уряду, які знов же на місцях свого перебування були б директорами та головами Окружних Комітетів. Таке канадійське представництво очолювала б вибрана президія, зложена з голови, заступника, секретаря і організаційного референта. Головна Екзекутива повинна б виробити відповідний правильник для дії Канадійської Канцелярії та затвердити його на річному засіданні. Знов-же канцелярійна дія канадійської канцелярії, що відповідає завданням т. зв. „чіф ейджента", якого вимагають канадійські асекураційні закони, мусіла б бути виконувана, хоч би й часовим, урядником. Дотеперішня практика репрезентації канадійського УНС — Канадійською Канцелярією, без означених прав і прерогатив та навіть існування самої канцелярії є неповажним ставленням до УНС.

7) Поділити терен Канади на організаційні частини з обласними організаторами та окремими постійними організаторами, щоб кожний відповідав за терен своєї дії. Організаційна координація була б у руках обласного організатора, чи рівночасно організаційного референта Канадійської Канцелярії.

8) Створити канадійську Союзівку, яка буде атрактивним чинником для притягання головно молоді.

9) Остаточно впорядкувати Окружні Комітети. Випрацювати для них правильник праці з поширенням і пожвавленням братсько-суспільної та громадської праці.

10) Упорядкувати уділювання морґеджових позик в Канаді. Цією справою у порозумінні з Головною Екзекутивою повинна б заниматися Канадійська Канцелярія. Різні недотягнення з цього приводу впливають неґативно на організування нових членів.

Це на мою думку були б найосновніші заходи, потрібні для дальшого росту й розбудови УНС в Канаді.

ЗАКІНЧЕННЯ

Кінчаючи свій звіт головного радного та працівника УНС, на протязі проминулого чотиріччя, я подав тільки загально це, що було зроблено, як також і це, що на мою скромну думку, варто було б зробити. Я свідомий того, що звіти других членів Головного Уряду з Канади багато у дечому доповнять мій звіт. Думаю, що всі ми в міру можливостей, виконували свої завдання якнайкраще. Щиро дякую Делегатам 26-ої Конвенції за доручення мені мого важливого і відповідального завдання на пості члена Головного Уряду. Ви, Шановні Делегати 27-ої Конвенції, вислухавши мій звіт, самі вирішіть, чи виконав я своє завдання як слід. Я свідомий того, що не все мені вдалося виконати, але на це були свої причини. Рівночасно хочу щиро подякувати всім тим численним моїм співпрацівникам, секретарям та окремим союзовцям за повну і гармонійну співпрацю. Спільними силами ми зробили все, що тільки могли зробити, з переконанням, що свої завдання ми виконали добре. Дякую рівнож всім членам Головного Уряду: Екзекутиві, Контрольній Комісії і Головним Радним, за гарну і дружну співпрацю у нашій спільній каденції. Дякую всім людям доброї волі, вітаю всіх нових наших членів та всіх українців - несоюзовців закликаю ними у найскорішому часі стати. Не без допомоги всіх Вас, поборюючи труднощі, був я чотири, а можна сказати навіть п'ять років першуном - чемпіоном у приєднюванні нових членів. Хочу запевнити Вас, що не думаю з цієї почести резиґнувати, але в міру можливостей її задержати. Моєю цілею є здобути 5.000 членів, а опісля відійти на „заслужений відпочинок". З вірою у велику будучність УНС, наших спільнот в Америці і Канаді та цілого українського народу на рідних землях і в розсіянню сущого кінчаю свій звіт закликом до ще більшого пожвавлення організаційної праці з переконанням у правду слів Б. Грінченка, що „праця єдина з недолі нас вирве! Гей, нумо до праці, брати!" Нашою працею і змаганнями допоможемо нашому народові у його великих і святих змаганнях за своє визволення та побудову Вільної Соборної і Самостійної Української Держави.

ЗВІТ ГОЛОВНОЇ РАДНОЇ АННИ ДУБАС

These past four years that I served as Supreme Advisor of the Ukrainian National Association have been both rewarding and most difficult of my entire life. Rewarding, for I found it so working for the Ukrainian National Association and making contacts with our Ukrainian American community — my first love for whom I am always ready to help. Difficult because, as happens in all our lives, personal tragedies sometimes do not allow us to carry out our best plans. The past three years have been extremely difficult. However, I have been a member of the UNA for 34 years, and 30 years ago, I was already president of a UNA Branch, so I feel that with this love and close association in the UNA there will come a time to repeat past accomplishments.

One of my first activities upon returning home after the last convention was to spend one solid week writing up the minutes of the 26th convention in English. I later learned that this was the first time in the history of the Ukrainian National Association that the entire minutes of the convention were written in English. In the past the English language secretaries merely wrote up the English portions. However, since our Supreme Secretary is required to submit to the N.J. Dept. of Banking and Finance an English language copy of the minutes, I was glad that I had made life easy for him.

To report on all the activities that I had in the past four years would be difficult for me, and I would be repeating what had been previously reported, in the annual reports. I will touch only on those highlights that stand out in my memory. I can tell you that I attended all the district meetings in Newark and vicinity and that I took part as a lecturer in the secretary courses that the UNA held in Newark in November 1966 (this was a two-day course). I attended three years the N.J. Fraternal Congress and attended two annual meetings of the Supreme Ossembly at Soyuzivka.

We in Newark have an extremely active Ukrainian American community, and many is the time that I have to attend more than one affair in one day; but it is seldom that I miss a picnic, concert, or banquet that our community stages, be it UNA, the Ukrainian Catholic or Ukrainian Orthodox Churches, or any other community organization.

In June of 1966 I attended a picnic of UNA Branches in Bayonne, N.J.

In September 1966, at the request of the home office, I attended the convention of the Ukrainian Youth League of North America in Detroit, Mich. In November 1966 I spoke at the 60th anniversary of the UNA Daughters of Ukraine, in Elizabeth, N.J. of which Mrs. Hnatiuk is secretary. I attended the district meetings in Passaic and Perth Amboy, with members of our executive board.

In the spring of 1967 my office was the center of activity for the International Soccer Game which the UNA sponsored. On May 10, 1967, we were hosts to 4,500 people in Harrison, N.J. when the Ukrainian All-Stars played the Scottish Dundee team.

In June of 1967 I attended the 50th anniversary of Branch 155 in Perth Amboy, N.J. This is the branch where the secretary is our N.J. Mr. UNA, Michael Fedynyshyn.

In November of 1967 I attended the World Congress of Free Ukrainians as your delegate. On November 14, 1967, we entertained delegates from abroad at Soyuzivka with Dr. Padoch, Dr. Gallan, Miss Chopek and Mrs. Dushnyck. April 1968 I attended funeral services for the late J. Kokolski.

In June of 1968, at the request of the home office, I attended a reception in honor of Josyf Cardinal Slipyj in Toronto, Canada.

In February 1969 I attended the 75th anniversary banquet of the UNA at the Hotel Commodore in New York and in May 1969 I attended the premire of the opera "Anna Yaroslavna" in Carnegie Hall, N.Y.C. In October 1969 I took part in the UNA Women's Day at Soyuzivka.

In addition to my activities in the UNA, I have also been active in the Ukrainian American community life. I was financial secretary and now am a director of the Ukrainian National Home in Irvington, N.J. I am a member of the executive board of the local branch of the UCCA. I am a member of UNWLA Branch 28, director of the Trident Savings and Loan Association, and vice-president (4 years) of the Board of Education of Irvington, N.J.

I wrote six articles for The Ukrainian Weekly on insurance.

Before I conclude this report, several things bother me, and they have been bothering me for the past four years.

I remember the last convention, how one delegate after another came to the microphone and asked the same question "What will be with our youth," "how will we keep them in the UNA?"

You asked the questions and got no answers and with that we all went home and nothing happened. It is now four years later and the problems are greater. Four years ago you did not hear so much about drugs and narcotics. Today this is a grave problem. In addition to keeping our youth interested in us, we also have the problem of how to keep our youth healthy. Because I spend so much time with youth, and the problems of education in my work with the board of education, perhaps it worries me more than others. Four years ago I did not have children, today I am suddenly the mother of two teenagers, the children of my late sister, and I know your concern.

We all agree that an informed youth is a wise youth, that our one aim is to have many of our youth with higher education. At the last convention so many delegates were unhappy that UNA did not have more scholarships to help our youth. What they asked for was 6 scholarships for our entire community. I agree it is a drop in the bucket, but I also must go along with the executive board that we can not give anymore, because we have our obligations to our members. We are a fraternal with our first business, "insurance," and must keep our reservers up to remain strong.

But there is an answer, a very easy answer, and you and I can provide it with the help of the UNA. What would you think of 200 or 300 scholarships each and every year for our Ukrainian American youth who are members of the UNA? It would be very easy for me to propose something for you to do, but I don't intend to. I propose to you a tax free foundation for scholarships in which I here and now create the first scholarship.

I am an accountant and during the tax season I hear so many times the cry, why do I have to pay taxes for interest that my own money earned, the money for which I have already paid income tax. How difficult it is to convince those people that the theory underlying income taxes is true, and that they haven't paid tax on the interest before. I propose that we create scholarships from some portion of our interests and create a tax free method of solving our problem.

I herein create a scholarship of $300 a year to some worthy orphan who wants to continue his or her education and is a good student (I don't say top student, because those straight A" students have many scholarships). I want a student who is ambitious but has to struggle to get that A or B or C. For this student my heart goes out, for I am bringing up two such orphans.

Surely we can find 200 other individuals who have some extra cash and would not miss the interest from their savings for a scholarship. Each and every scholarship could have special requirements, be it medicine, engineering, languages or what else. Be it in Illinos, New Jersey, all of the USA or Canada only. However, I would like one of the conditions to be that the youth be a member of the UNA. Also I would ask that the convention pass a resolution that such a foundation be established and that the UNA, in Svoboda and the Ukrainian Weekly, promote and advertise this. One week in May we will need a page of Svoboda or the Weekly to publish announcements of application for scholarships and one week in June to publish the winners of all the scholarships.

I feel that this youth, 200 each year, will then feel close ties with the UNA and they will stay with us. The UNA, they will feel, helped me, I need it.

We love those who do good for us and we stick to those who care for us.

ЗВІТ ГОЛОВНОГО РАДНОГО ВОЛОДИМИРА ЗАПАРАНЮКА

На вступі мого звіту почуваюся до милого обов'язку скласти щиру подяку учасникам Чикаґівської 26-ої Конвенції за вибір мене головним радним УНСоюзу. Це вперше приходиться мені складати звіт перед Світлою Конвенцією, а п'ятий раз бути учасником Конвенції.

До моїх статутово офіційних обов'язків, головного радного, належало дбати, щоб росла і розвивалася союзова організація, бо вона завжди була і є народом, для народу і в народі діє понад 75 років, себто служить всім українцям без огляду на різниці релігійні, політичні чи місце народження. Всі ці українські сини й дочки, роджені в Україні, Америці, Канаді чи деінде, знайшли, як рівні з рівними, своє місце в УНСоюзі.

У звітному часі я брав участь у трьох річних засіданнях Головного Уряду УНС, складав на них звіти зі своєї діяльности та брав активну участь в нарадах і дискусіях. Був учасником відкриття пам'ятника піонерам УНС, в його 75-ліття в Шамокін. Я завжди був у тісному зв'язку із головною Екзекутивою і виконував всі наложені на мене обов'язки сумлінно, як мені веліло почуття чести й морального обов'язку у відношенні до союзової громади в цім і до моїх виборців. Крім уряду головного радного я виконував обов'язки голови Ютицько - Сиракюзької Округи і був секретарем 484-го Відділу в Ютиці. В суспільно-громадській ділянці я виконував відповідні завдання в УККА та в політичних, комбатантських і церковних організаціях. Я належу до Республіканської партії і брав активну участь у виборах президента Ричарда М. Ніксона в місцевім і нюйоркськім стейтовім комітетах.

Почавши від липня 1966-го року, зараз після 26-ої Конвенції я відвідував малі занедбані Відділи, побував на кількох відділових ювілейних святах, а зокрема був на ювілею відмічення 55-ліття членства в УНС в Обурн, Н. Йо. Після ювілейної промови, я вручив 5 золотих союзових годинників тим членам, які були в Союзі 55 або й більше років.

В 1967 році, я присвятив багато уваги на приєднування нових членів. Брав участь у Світовому Конґресі Вільних Українців в Ню Йорку. В червні 1968 р. репрезентував УНС на другому з'їзді Гуцульщини в Боффало. Був учасником урочистостей - вітання Блаженнішого Верховного Архиєпископа і Кардинала Йосифа Сліпого в готелі Роял Йорк в Торонто. В ювілейному році УНСоюзу я мав повні руки праці, головно приєднуючи нових членів. Крім того, я брав участь, як делеґат в XV з'їзді ООЧСУ, і як делеґат брав участь в X-му Конґресі УККА в Ню Йорку і заступав УНСоюз на святі з нагоди 40-ліття ОУН в Сиракюзах. Виголосив промову на бенкеті з нагоди 75-річчя УНС в Елмайра. Бенкет улаштував 271 Відділ під проводом свого секретаря п. Івана Чопка. Також я був учасником бенкету з нагоди 75-річчя УНС і 60-річчя 283-го Відділу „Запорізька Січ" в Обирн, який відбувся під проводом секретаря п. Павла Пироганича. Був запрошений і взяв участь у ювілею з нагоди 75-річчя УНС, який улаштувала Союзова Округа Трой під проводом голови п. Павла Шевчука.

ОРГАНІЗАЦІЙНА ПРАЦЯ

Перебравши обов'язки головного радного, я старався поширити діяльну працю в середній частині нюйоркського стейту. Крім того, я відвідував в горішньому нюйоркському стейті союзові округи в Рочестер і Боффало. Найбільшу увагу присвячував я Ютицько - Сиракюзькій і Тройській Округам УНСоюзу. Щорічно в цих Округах відбувалися два рази збори Відділів, в яких я завжди брав активну участь.

Не зважаючи на вислід моєї праці, бо не все й не кожний вклад праці приносить успіх, я завжди старався, щоб приділені мені Округи не відставали від постійного розвитку.

Не раз приходилося виїздити в терен, відвідувати занедбані Відділи, писати індивідуальні й обіжні листи і кликати телефоном секретарів Відділів. Крім того, як відділовий секретар, я старався про постійний доплив нових членів до мого Відділу. Багато праці вимагало вдержання і обслуга давнього членства Відділу, головно в 20-ліття прибуття нової іміґрації, яка масово включилася в ряди УНСоюзу, якої 20-літні грамоти під цю пору тисячами дозрівають. Ті, що доцінюють відділову, секретарську працю, свідомі того, що на придбанні нових членів ця праця не кінчається. Щоб вдержати давних і новопридбаних членів, треба постійної активности, яка зуживає багато часу і труду. Для задовільного успіху, я не жалів, ні часу, ні труду, бо працювати зі своїм народом й для свого народу є для мене найбільшою приємністю.

Побіч щоденного зайняття організаційного порядку, не можна оминути і суспільно-громадської праці, яка з уваги на характер нашої організації належить до дуже важливих, а тим більше, що ніхто не може бути успішним працівником УНСоюзу, коли не є обивним суспільно-громадським працівником.

ЗАКІНЧЕННЯ

На закінчення мого звіту, дозволю собі підкреслити, що 27-ма звичайна Конвенція УНСоюзу має особливе значення, бо відбувається на переломі 75-річчя існування. Коли проаналізувати 75-ліття існування УНС, то за цей посивілий час, УНСоюз зробив чимало добра для своїх членів і всієї української спільноти, в ділянці братньо - допомоговій, культурно - освітній, молодечо - виховній і також визвольній. Але на цьому ще не кінець. Ми на нашій Конвенції не можемо сказати, що прийшов час, щоб УНС спочив на лаврах. Поперше, перед нами ще велике завдання дійти до сто-тисячного членства, подруге, перед нами ще великі нездійснені завдання, які наложили на нас наші союзові піонери 75 літ тому, а саме: „Об'єднати в УНСоюзі всіх українців, звідкіля би вони не походили і де б вони не жили на просторах Америки чи преріях Канади".

У такий час, як ювілеї 75-ліття найстаршого українського щоденника „Свобода" і найстаршої установи Українського Народного Союзу, мені, як головному радному припала велика честь працювати для обох Ювілятів. Це завдячую Делеґатам 26-ої Конвенції, які вибрали мене на цей відповідальний пост, з яких стільки є також учасниками і цієї, 27-ої Конвенції.

В міру можливостей, я виконував мої завдання для добра УНСоюзу, як обіцяв Делеґатам 26-ої Конвенції, які обрали мене на мій пост. В моїй чотирирічній праці я не був самітний. Я щиро вдячний усім, які співпрацювали зі мною, допомагаючи мені виконувати обов'язки не тільки у відношенні до союзової громади, але й до нашої поневоленої, але не скореної Батьківщини.

(Продовження в наст. числі)

Українська Студентська Громада Балтімору і Вашінгтону повідомляє,
що в суботу, 29-го січня 1972 р. о год. 2-ій по пол.
біля Совєтської Виставки в Коркоран Музею у Вашінгтоні
(New York Avenue & 17th Street) відбудеться

ДЕМОНСТРАЦІЯ

в обороні заарештованих В. Чорновола, І. Світличного, І. Дзюби, Є. Сверстюка І ВСІХ ІНШИХ КУЛЬТУРНИХ ДІЯЧІВ

ЗАКЛИКАЄМО ВСІХ СТУДЕНТІВ, МОЛОДЬ І ЧЛЕНІВ МІСЦЕВИХ ОРГАНІЗАЦІЙ ВЗЯТИ МАСОВУ УЧАСТЬ.

УСГ БАЛТІМОРУ І ВАШІНГТОНУ

ЗАКЛИК ДО УКРАЇНСЬКОГО КАТОЛИЦЬКОГО ДУХОВЕНСТВА І МИРЯН

Товариство Української Студіюючої Молоді ім. Миколи Міхновського (ТУСМ) призначило у своїй діяльності час від 22-го до 29-го січня 1972 р. на Тиждень Переслідуваних. В більших містах ЗСА як Ню Йорк, Філядельфія, Вашінгтон, Дітройт, Чікаґо, Рочестер — будуть зорганізовані демонстрації-маніфестації у різних формах проти убивства сл. п. Алли Горської і сл. п. Михайла Сороки, проти ув'язнення українських культурних діячів В. Мороза, С. Караванського, В. Чорновола, І. Світличного та інших і проти ув'язнення Архиєпископа Василя Величковського.

Для успішного переведення цих акцій, Товариство Української Студіюючої Молоді ім. Миколи Міхновського просить підтримки усього українського суспільства.

В Ню Йорку, в п'ятницю 28-го січня 1972 р. о год. 6:30 вечора при 47-ій вулиці і Першій Евню (коло ОН) відбудеться віче, а опісля на 67-ій вулиці й Лексінґтон Евню — марш на будинок совєтської місії при ОН.

† ВАСИЛЬ (Лостен)
Єпископ Помічник

ЗАКЛИК СУМА

У зв'язку з новою хвилею арештів і переслідувань визначних діячів української культури і науки — В. Мороза, С. Караванського, В. Чорновола, І. Світличного, І. Дзюби, Є. Сверстюка та багатьох інших в Україні, Головна Управа Спілки Української Молоді Америки закликає все своє членство ініціювати і взяти масову участь у протестаційних акціях, що відбуваються на нашому терені в обороні Нескорених

Особливо закликаємо взяти участь у великій маніфестації, що за ініціятивою ТУСМ відбудеться в п'ятницю 28-го січня о год. 6:30 вечора в Ню Йорку біля будинку ОН при 47-ій вул. і Першій евню. Своєю масовою участю різко запротестуймо проти нелюдських переслідувань українських інтелектуалістів в Україні московсько-большевицьким режимом та даймо моральну підтримку всім тим, які непохитно борються за права нашого народу!

Честь України — Готов боронити!

ГОЛОВНА УПРАВА СУМА

Проф. Ковтонюк доповідатиме на конвенції професорів у Вашінгтоні

Вашінгтон. — У цю суботу 29 січня тут у Джорджтавнському Університеті відбудеться річна Конвенція організації „Університетські Професори за Академічний Порядок", на якій одним із головних промовців буде український професор Филимон Ковтонюк з Вірджінського Коледжу, на тему „Академічна відповідальність в американських університетах".

Справа проф. Ф. Ковтонюка набрала красного розголосу про це реферував тально проце реферував „Ню Йорк Таймз" з 12 грудня минулого року: після 10-ти років праці, маючи постійне затруднення, проф. Ковтонюк був звільнений після того, як він організував успішний спротив демонстраціям за Північний В'єтнам та проти агітації радикалів і мілітантів.

В одному з інтерв'ю проф. Ковтонюк заявив, що він „пішов свідомо на цю справу, щоб звернути американську публічну опінію на безчинства, що творилися по американських університетах". „Я знаю цілий ряд випадків, — сказав проф. Ковтонюк, — коли ряд заслужених і досвідчених професорів у деяких університетах були звільнені або поставлені в тяжкі умовини, і мусіли самі резиґнувати тільки за те, що противились деструктивній діяльності радикалів і мілітантів".

Ділимося сумною вісткою, що по важкій недузі упокоївся в Бозі 25-го січня 1972 року у Філядельфії, Па. на 73-му році життя мій Найдорожчий МУЖ

бл. п. ІВАН КАЛНИЦЬКИЙ

ПАНАХИДА відправиться в п'ятницю, 28-го січня ц. р. о год. 8-ій веч. в похоронному заведенні Насевича при 109 E. Tabor Rd., Філядельфія, Па.

ПОХОРОН в суботу, 29-го січня 1972 р. з того ж похоронного заведення о год. 8:45 ранку до Української Православної Катедри св. Володимира, а звідтам на цвинтар Окленд у Філядельфії, Па.

Горем прибита —
дружина ВАЛЕНТИНА

Українська громада Йонкерсу врочисто відзначила Роковини Державности

Громадський Комітет створений з ініціятиви Управи 11-го Відділу ООЧСУ, який очолював колишній старшина УПА Мирослав Климко-Ярема і, уживши відповідних заходів для величного відзначення Січневих Роковин проголошення державної незалежности і соборности України.

В суботу 22-го січня посадник міста Йонкерсу Альфред М. Дел Белло підписав Проклямацію Українського Дня як також призначив його Днем в обороні переслідуваних інтелектуалістів в Україні, а почесним посадником міста Йонкерсу призначив відомого суспільно-громадського і політичного діяча пор. Лева Футалу. Акту піднесення українського прапора на щоглу міської ратуші довершив посадник міста, почесний посадник та представник місцевого Осередку СУМА і Станиці Пласту. Організовану участь взяли члени СУМА, Пласту та школи Українознавства із своїми учителями та велика частина українських громадян.

Святочна Академія відбулася в неділю 23-го січня о год. 4-ій по полудні в залі Українського Народного Дому при вулиці Палісейд.

Програму свята почато Апелем СУМА і Пласту. Старший юнак СУМА, Мирослав Футала на фортепіяні відіграв гимн.

Академію відкрив голова Комітету, Мирослав Климко. З окремим словом до присутніх звернувся почесний посадник пор. Лев Футала. Доповідь виголосив д-р Василь Кінаш.

В мистецькій програмі виступали члени СУМА, їх приготовила Марія Кіцюк, при фортепіяні — старша юначка СУМА — Леся Кіцюк.

Виступ членів Пласту приготовила Любомира Сохан, при фортепіяні пластунка Зеновія Сохан. Присутні щиро вітали гостей з Гемстед, а це Ансамбль Бандуристів ім. Костя Місевича при Відділі ООЧСУ в Гемстеді під кер. о. Кіндзерявого-Пастухова.

Резолюції відчитав голова Комітету в обороні переслідуваних і їх прийнято одноголосно.

Роковини Незалежности і Соборности в Чикаґо поєднано з протестами проти арештів і репресій в Україні

Чикаґо, Ілл. (К.). — День незалежности України відсвяткувало місто Чикаґо врочистою проклямацією посадника міста Ричарда Дейлі, що її відчитала відпоручниця на святочній Академії в школі Шопена в неділю 23 січня в год. 5-ій по пол. На міській управі міста Чикаґо майорів у дні 22 січня 1972 р. український національний синьожовтий прапор на пам'ятку двох річниць: 22 січня 1918 року — проголошення незалежности України та 22 Січня 1919 року — дня Соборности українських земель. Громадянство Чикаґо вшанувало ці річниці святочними молебнями у церквах та святочною академією.

У зв'язку зі святочними роковинами незалежности України та дня Соборности українських земель громадянство Чикаґо ухвалило резолюції та вислало телеграми з протестами проти арештувань українських вчених та інтелектуалів у Києві до сенатора стейту Ілліной Персі, конгресмена Дервінського і також безпосередньо до президента Ніксона та Об'єднаних Націй. В телеграмах висловлено протести проти арештів у Києві, обвинувачено московський уряд у нехтуванні прав людини, свободи віри та переконань, що їх гарантує всім членам Об'єднаних Націй їх відома грамота, що її підписали уряди СССР та УССР. У зверненні до Об'єднаних Націй висловлено заклик зробити рішучі кроки перед обома урядами у справі негайного звільнення арештованих і до президента Ричарда Ніксона, щоби інтерв'ював перед Совєтським урядом в обороні людських прав на Україні. Телеграми вислано увечорі в неділю 23 січня.

Пакістан не зірве зв'язків із Совєтами з приводу Бангладешу

Рабат. — Пакістанський президент Зульфікар Алі Бутто, який переводить тепер подорож по мусульманських країнах, заявив у столиці Марокка, що він тільки викликав з Москви тамошнього пакістанського амбасадора на нараду, але не відкликав його на постійне. Пакістан, мовляв, не зірве з Совєтським Союзом дипломатичних взаємин, дармащо Совєтський Союз визнав суверенність новопосталого Бангладешу на території недавнього Східнього Пакістану. Бутто заявив, що він не наслідує „доктрини Гальштайна", себто колишнього західньо-німецького принципу, який наказував зривати дипломатичні взаємини з усіма тими державами, які визнавали Східню Німеччину. А зрештою, добавив Бутто, доктрина Гальштайна теж не стосувалася Совєтського Союзу. Названий пакістанський президент заявив що Пакістан мусить вести реалістичну політику і пристосуватись до нових обставин. Все ж він знову підкреслив бажання переговорювати з лідерами Бангладешу та висловив надію, що вони теж виявлять добру волю і зрозуміння. СССР визнав два дні тому офіційно Бангладеш, як суверенну державу.

Ділимося сумною вісткою з Українським Громадянством, що у вівторок, 25-го січня 1972 року відійшла від нас у Вічність на 77-му році життя наша Найдорожча МАМА, БАБУНЯ, СЕСТРА і ТЕТА

бл. п. АННА З БІГУНІВ ЄЗЕРСЬКА

членка УНСоюзу, Українського Золотого Хреста, Об'єднання Українських Педагогів, Рідної Школи і Українського Культурно-Громадського Осередку у Клівленді.

ПАНАХИДИ — в середу, 26 і в четвер 27 січня ц. р. о год. 7:30 веч. у похоронному заведенні Михайла Колодія при 31-36 Вест 14-та вул., Клівленд, Огайо.

ПОХОРОН — у п'ятницю, 28-го січня 1972 р. о 8:30 ранку з похоронного заведення до церкви св. Йосафата в Пармі, Огайо, а відтак на Український Католицький Цвинтар св. Петра і Павла.

ВІЧНА ЇЙ ПАМ'ЯТЬ!

Син — ЗИНОВІЙ із дружиною ІРИНОЮ і з дітьми: ТЕТЯНОЮ і ДАРІЄЮ
Донька — ОЛЕКСАНДРА МЕЛЬНИК із чоловіком КОНСТАНТИНОМ і з дітьми: РОСТИСЛАВОМ і АРКАДІЄЮ
Брат — МИКОЛА з дружиною МИХАЙЛИНОЮ і з дітьми: МАРТОЮ, АНДРІЄМ, ЯРОСЛАВОЮ і ХРИСТИНОЮ
Сестра — ОЛЕНА ДУБ із чоловіком МАРІЯНОМ
Ближча і дальша Рідня в Україні і поза її межами

Бажанням Покійної було, щоб замість квітів на її могилу, складати пожертви на „Церкву в Потребі".

Вечір фолкльору поневолених націй

Дня 12-го лютого ц. р. відбудеться в Ню Йорку, за спонзоруванням Комітету Поневолених Націй, вечір фолкльору, в якому візьмуть участь кращі мистецькі сили національних груп: білорусів, естонців, козаків, кубинців, мадярів, німців, румунів, словаків, українців і хорватів. Імпреза відбудеться о 7-ій вечора, в залі Джуліян Річман гайскул при 67-ій вул. і 2-ій евню. В теперішній складній політичній ситуації в світі, в часах небувалого занепаду моральних і культурних вартостей, навіть вечір фолкльору набирає політичного забарвлення. Він є виявом не тільки культурної творчости даного народу, але і його стремлінь до росту, до свобідного розвитку.

Поневоленим народам і другим, які ще свобідні, треба з'єднатися в одну політичну силу й боротись за новий, природний лад у світі, опертий на вірі в принцип: „Свобода народам і людині!" і тому навіть скромний вечір народних пісень і танків може стати не так розвагою для самих учасників, як радше визовом облудній політиці шовіністів - імперіялістів. Все, що єднає поневолені народи в боротьбі за визволення, наближає людство до осягнення правдивого й справедливого миру на землі.

Л. Б.

Український Літературно Мистецький Клюб Ню Йорк 149-2 ave.

= З Літературно-мистецького Клюбу в Ню Йорку повідомляють, що в п'ятницю 28 січня ц. р. відбудеться там доповідь професора мистецтва Ярослава Лешка на тему „Експресіонізм в мистецтві в кінці 19-го і початку 20-го сторіччя". Доповідь буде багато ілюстрована прозірками. Початок о год. 7:30.

УКРАЇНСЬКА ВІЛЬНА АКАДЕМІЯ НАУК У США

ВШАНУВАННЯ ПАМ'ЯТІ МИКОЛИ ЛЕОНТОВИЧА

З НАГОДИ 50-РІЧЧЯ ЙОГО ТРАГІЧНОЇ СМЕРТИ

ПРОГРАМА:

Проф. ВАСИЛЬ ЗАВІТНЕВИЧ — Вступне слово про МУЗИЧНІ ТВОРИ МИКОЛИ ЛЕОНТОВИЧА.

КОНЦЕРТ з творів Миколи Леонтовича у виконанні КАТЕДРАЛЬНОГО ХОРУ катедри св. Володимира в Ню Йорку, під керівництвом проф. В. ЗАВІТНЕВИЧА.

Концерт відбудеться

в неділю, 6-го лютого 1972 року

о 3-ій год. по пол., в залі будинку Академії 206 Вест 100 та вул., Ню Йорк, Н. Й.

ПРОГОЛОШЕННЯ КОНКУРСУ на мистецьке відновлення Катедри св. Володимира в Торонто, Онт.

Українська Греко-Православна Катедра св. Володимира в Торонто, оцим проголошує конкурс на внутрішнє мистецьке відновлення Катедри. Умови цього конкурсу такі:

а) Комісія Відновлення Катедри буде приймати проєкти та кошториси від заінтересованих мистців-контракторів до 31 березня 1972 року.

б) У проєкт внутрішнього відновлення входять слідуючі праці: загальне відмалювання нутра Катедри та іконостасу. Перезолочення всіх теперішніх різьб і фону ікон і відновлення вікон та лавок.

Пляни, фотографії і специфікації для вироблення проєкту і кошторису — заінтересовані мистці-контрактори можуть одержати від Комісії Відновлення Катедри. Хто б знав мистців, які були б заінтересовані взяти участь у конкурсі — просимо звернути їхню увагу на це оголошення.

Всю кореспонденцію просимо слати на таку адресу:

THE CHURCH RENOVATION COMMITTEE
ST. VLADIMIR CATHEDRAL
404 Bathurst St. Toronto 130, Ont. Canada

Ділимося сумною вісткою з Рідними, Приятелями і Знайомими, що 25-го січня 1972 року упокоївся в Бозі по довгій і важкій недузі на 61-му році життя

бл. п. ВАСИЛЬ ФЕДІВ

кол. старшина Першої Української Дивізії УНА.

ПАНАХИДА в четвер, 27-го січня 1972 р. о год. 8-ій веч. в похоронному заведенні Литвин і Литвин в Ірвінґтоні, Н. Дж.

ПОХОРОН відбудеться в п'ятницю, 28-го січня 1972 року о год. 8:45 рано з похоронного заведення до церкви св. Івана Хрестителя в Нюорку, Н. Дж., відтак на цвинтар в Глен Спей, Н. Й.

В глибокому смутку:
ВІЛЬМА — дружина
ВАСИЛЬ і АНДРІЙ — сини
Ближча і дальша Родина в ЗСА, Канаді і Україні

Замість квітів просимо складати жертви на Фонд Інвалідів.

В ПЕРШУ БОЛЮЧУ РІЧНИЦЮ СМЕРТИ нашої Дорогої і Незабутньої СЕСТРИ і ТЕТИ

бл. п. НАДІ АНТОНОВИЧ

буде відправлена

СЛУЖБА БОЖА З ПАНАХИДОЮ
в суботу, 29-го січня 1972 року
о год. 8-ій ранку
в церкві св. Юра в Ню Йорку

Сестри: ОЛЬГА ІЛЕВИЧ з родиною
СОФІЯ НЕДІЛЬСЬКА з родиною

Замість квітів на могилу нашого Дорогого Швагра й Вуйка бл. п. дир. ІВАНА БОРИСА що відійшов у Вічність 7-го грудня 1971 р. в Яворові, біля Львова, на Фонд „Церква в Потребі" зложили:

1. Михайло і Юлія Флис	$20.00
2. Евстахій і Марія Флис	20.00
3. Остап Каркут	10.00
4. Ірена Клюфас	20.00

ГОЛОВНА ПЛАСТОВА БУЛАВА

влаштовує під патронатом Науково-Дослідної Комісії СКВОР в рамцях Пленуму СКВУ і СКВОР

в суботу, 29-го січня 1972 року

НАУКОВУ КОНФЕРЕНЦІЮ ПРИСВЯЧЕНУ ВИХОВНИМ ПРОБЛЕМАМ

ПРОГРАМА:

Проф. д-р ВСЕВОЛОД ІСАЇВ: Виховний ідеал українця в діяспорі — аналіза та оцінка.
Проф. МИРОСЛАВ СЕМЧИШИН: Українська Виховна Система — генеза, аналіза, коментар та висновки.
Д-р ТЕОДОЗІЙ САМОТУЛКА: Практичний аспект формування національної ідентичности українця в діяспорі.

Конференція відбудеться

в приміщеннях готелю Коммодоре

42-га вулиця Схід, Ню Йорк, Н. Й.

Початок в год. 2-ій по пол.

В ПЕРШУ БОЛЮЧУ РІЧНИЦЮ СМЕРТИ моєї Найдорожчої і Незабутньої ДРУЖИНИ, рівнож МАМИ й БАБУНІ

бл. п. Теофілії Чайнівської-Кільчицької

в середу, 2 лютого 1972 Б. р.
о год. 7-ій вечора
буде відправлена

СЛУЖБА БОЖА З ПАНАХИДОЮ

в Українській Католицькій Церкві св. ап. ПЕТРА й ПАВЛА в КОГОВЗІ, Н. Й.

Родину, Приятелів і Знайомих просить про Молитви за Душу Покійної:

муж — ОСИП ЧАЙКІВСЬКИЙ
сини: МИХАЙЛО, ІВАН й ВОЛОДИМИР
та дочка МАРІЯ з родинами

Замість квітів на могилу бл. п. Марії з Похмурських Керницької на Літературно-Допомоговий Фонд „Слова" зложили:

Д-р Богдан і Ольга Фараоніи	25.00 дол.
ВП. Роман і Зірка Воронки	10.00 дол.
ВП. Анна Руда і Леся Лисак	10.00 дол.

За ласкаві пожертви складає щиру подяку Комісія ЛДФонду.

М. Понеділок — голова

Замість квітів на свіжу могилу Дорогої нашої Приятельки бл. п. МАРІЇ з ТОКАРСЬКИХ КОГУТЯК жертвуємо 25.00 долярів на Фонд „Церква в Потребі".

Александра і Роман ВОРОБКЕВИЧІ

ТЕАТР у П'ЯТНИЦЮ
під кер. Володимира Шашаровського

Неділя, 30-го січня 1972 року

Заля STUYVESANT HIGH SCHOOL у НЮ ЙОРКУ
15th Street (Between 1st and 2nd Ave).

ЛЕСЯ УКРАЇНКА

ДРАМАТИЧНІ ПОЕМИ

АЙША та МОХАММЕД • АДВОКАТ МАРТІЯН
ОДЕРЖИМА

Виконавці:

Володимир Королик — Володимир Шашаровський
ХРИСТИНА ОЗАРКІВ
Люба Васютин — Павля Волянюк
ВОЛОДИМИР МЕЛЬНИК — АНАТОЛЬ РАДВАНСЬКИЙ
ВАСИЛЬ СЕРДЮК та ЛЕВ ІВАСЬКІВ

Початок вистави — год. 4-та по пол. Квитки вступу „АРКА" і „ЕКО"

СОЛЖЕНІЦИН — ХТО ВІН ТАКИЙ?

(Закінчення зі стор. 2-ої)

стей", бож коли відбувалися ті події автор ще й на світ не появився.

Щоб вияснити, в якій мірі „Серпень Чотирнадцятого" є твором автобіографічним, як позначились на ньому походження і виховання автора, редакція гамбурзького тижневика „Штерн" вислала в „дослідчу експедицію" до СССР свого кореспондента. Скорочений переклад статті цього кореспондента з відповідним коментарем появився в московській „Літературній Газеті" з 12 січня ц.р.

Отже, як виходить з тієї статті, офіційна біографія Солженіцина, зокрема його походження — „син учителя-міщанина" — зовсім відмінна від дійсної біографії. Його батьки були мільйонерами-землевласниками на Кубані, а дід чи не найбільшим багатієм у тім краю — „кольоритним українцем" із свавільним, диким характером, який до смерти не навчився говорити літературною російською мовою. Та й власне він „не говорив, а кричав так голосно, ніби поруч скрипіли гарби, запряжені волами, проходили, мукаючи та блеючи, стада корів і отари овець".

Батько Солженіцина був уже зовсім зросійщеним царським офіцером, який одружився з його матір'ю Ксенією Щербак на фронті і у 1918 р., коли повернувся на свій хутір Шаблю, покінчив самогубством, щоб уникнути розстрілу большевиками.

Виховала Солженіцина тітка Таїсія Щербак, яку німецький кореспондент відвідав у місті Георгіївську, недалеко кавказького курорту Кисловодська. Цій колишній мільйонерці тепер 82 роки і живе вона в маленькій дерев'яній халупі на передмісті. В єдиній кімнаті цієї перехнябленої халупи залізне ліжко, піч, дві бляшані тарілки і мішечок з мукою. На стіні ікона і дерев'яне розп'яття.

Вийшовши з концтабору, Солженіцин кілька разів відвідав свою тітку, і вона дала йому багатий матеріял для першої частини його повісти — про життя діда і батьків, про початки революції на Кубані і звірства большевиків. Вона нібито нарікала кореспондентові на свого славного племінника і цитувала йому уривок з листа до нього: „Саню, ти до мене зле ставишся. А в мене перед очима все ще той хлопчик, якого я так любила носити на руках".

Московська „Літературна Газета" цей лист „невдячного" Солженіцина і його зфальшовану офіційну автобіографію постаралась використати, щоб оплюгавити світової слави письменника, який відважно підносить свій голос, критикуючи сучасний режим, і в правдивому світлі розкриває кривавий період правління Сталіна, що його Сталінові наступники стараються помалу реабілітувати. Останнім відважним прилюдним виступом-викликом Солженіцина було висловлене ним слово над труною приятеля — колишнього редактора журналу „Новый Мир", О. Твардовського, що видрукував його „Один день Івана Денисовича", стягнувши цим на себе гнів кремлівських верховод.

Кореспондент „Літературної Газети", продовжуючи розшуки кореспондента „Штерна", відвідав Таїсію Щербак, а в селі Шаблі, „де й досі пам'ятають багатіїв Солженіцинних", знайшов двоюрідну сестру письменника, Ксенію, що як звичайна колгоспниця працює в місцевому колгоспі. Очевидно, „ми дуже добре живемо", — заявила вона кореспондентові. А про Солженіцина нібито сказала: „Двоюрідний брат? Ні, він ані разу не прислав мені навіть вісточки".

Це — ще одна ніби пляма на письменникові, якого переслідуваі режимом совєтські дисиденти називають „совістю російської літератури". Але скільки правди в усьому цьому, що пишуть кореспонденти про ненависну кремлівським володарям людину, яку, не відважуючись арештувати, стараються вони бодай обкидати болотом.

Загальновизнаний як найкращий сучасний підсовєтський письменник, Олександер Солженіцин, як виходить з останніх революцій, мас українське походження. Цілі сторінки його останньої повісти, де мова про його діда Щербака (в повісті він — Томчак), рясніють українськими словами і зворотами. Але себе вважає він за росіянина. Він ідеалізує, стару, дореволюційну Росію і вірить у те, що колись вона, вже демократична, постане в усій своїй славі. Отже, чи не маємо другого Гоголя?

А редакція московської „Літературної Газети", здаючи собі справу з того, до якої брудної роботи вона береться, намагаючись зганьбити письменника, зі обманця і егоїста, про око людське застерігається: „Ми, звичайно, далекі від думки проводити прямий вульгарно-соціологічний зв'язок походження людини, обставинами, що оточували її замолоду, її вихованням — з одного боку, і її діяльністю в зрілому віці — з другого".

Гай, гай, вульгарні соціологи, Сталінові учні!

Хорвати в Югославії не згідні з федерацією і з Тітом, турбуються за своє майбутнє

Загреб. — Після того, як на вказівку федерального комуністичного уряду з Белграду в Хорватській республіці відбулися поліційні обшуки та проведено арешти, у столиці Хорватії Загребі панує непевність і напруження. Було заарештовано багато студентів, разом біля однієї тисячі осіб, але майже всіх їх випустили на волю. Однак, у тюрмах сидять деякі провідники студентів, котрі закликали до страйку, а також працівники найбільш важливої хорватської культурної організації „Матіца Хрватска", очікуючи суду. Їх обвинувачено в „контрреволюції", в хорватському націоналізмі та бажанні відірвати Хорватію від Югославії. Загал хорватів стурбований долею окремих дієчів, так і цілого народу. Між хорватами й панівним народом у комуністичній Югославії сербами існує давня ворожнеча. Хорвати й тепер обвинувачують центральний уряд у тому, що він іде на руку сербам в економічних справах, а Хорватії приділює занадто мало фондів на розвиток господарства й культурні потреби населення. Більшість членів так зв. республіканського хорватського уряду в Загребі позбавлено їхніх посад, деякі подались „до димісії", а декого заарештувала югославська поліція. Маршал Броз Тіто вирішив діяти з допомогою твердих заходів, щоб зберегти цілість югославської федерації. Нове хорватське партійне керівництво, бажає того чи ні, буде змушене судити й карати попередніх провідників у Загребі, а це дуже настороже студентів. Хорватська республіка з усіх шести „республік" у Югославії має найвище розвинену промисловість і старовинну культуру.

СЕНСАЦІЮ У ШВАЙЦАРІЇ ВИКЛИКАЛА справа депозиту в одному великому швайцарському банку у висоті 650.000 дол. на рахунок американського мультімільйонера Говарда Гюза — якоюсь молодою жінкою Гельгою Гюз, — яка швидко потім всі ті гроші назад з банку вибрала. Гроші ніби були призначені на видання автобіографії Говарда Гюза, однак він рішуче заявив, що ніякої своєї автобіографії не писав і нікого до написання такої біографії не уповноважував. Справа дуже замотана: нею цікавляться особливо американські, німецькі і швайцарські газети.

КОРОТКІ ВІСТКИ

ЗАДЛЯ КРАЩОЇ ОБОРОНИ БЕРЕГІВ ЗСА встановлено нову радарну систему „СЛВМ" для відкриття й переловлювання ворожих балістичних стрілен, випущених з підводних човнів. Нова радарна мережа вздовж контролює побережжя Атлантику, Пацифіку та південне побережжя країни. Нові радари встановлені у 8 різних околицях: в Ню Джерзі, Меріленді, Північній Кароліні, дві станції в Каліфорнії, на Фльориді, в Орегоні й Тексасі. Кожна радарна система автоматично передає відомості до штабу Північноамериканської Повітряної Оборони.

ПАНАМСЬКИЙ ГЕНЕРАЛ ОМАР ГЕРРЕРА ЗАПОВІВ, що він незабаром оприлюднить відомості про „зайшлі в сліпий кут" переговори між ЗСА і Панамою відносно статусу Панамського каналу. Це викликало занепокоєння в американських урядових колах і це було б порушенням точки договору між двома країнами, в якій сказано, що жадна з них не буде оприлюднювати особливо „драз ливих" відомостей.

В СЕРЕДОВИЩІ НЕГРИТЯНСЬКОЇ СЕКТИ „Блек Мослімс" виникли нові розбіжності й непорозуміння. Сім років тому був убитий один із провідників тієї секти Малколм Х, який вів із своєю групою боротьбу проти керівника секти Елія Мухгамеда. Тепер до секти прийшло багато молодих негрів, які домагаються більше прав та допущення їх до керівництва. Останнім часом „Блек Мослімс" займали поміркованy позицію в багатьох справах, але секта вже довго з цього не задоволена.

У КАНАДІ ПІСЛЯ ЗАКІНЧЕННЯ СТРАЙКУ летунських контролерів застрайкували працівники радіостанцій, домагаючись більшої платні. Не страйкує, однак, урядова радіостанція „Голос Канади", що має невелику Українську Секцію. На летовищах знову заповідають страйк.

ПОЛІТИЧНІ ТЕРОРИСТИ В НЮ ЙОРКУ ПОЧАЛИ шантажувати великі банки та редакцію щоденника „Ню Йорк Таймс". Декілька банків дістали писані повідомлення, що в їхніх сейфах підкладено бомби. Вказувалось навіть число сейфу. Дійсно, поліція знайшла підкладені бомби і їх розмонтувала. До „Ню Йорк Таймсу" також прийшов такий лист, з повідомленням, що підкладування бомби — це покищо тільки символічні дії. Невідомий автор листа обіцяє в майбутньому підкладати бомби в Ню Йорку в громадських місцях, щоб добитися від влади „звільнення політичних арештантів".

935 ОРГАНІЗАЦІЙ І ФІРМ ДЛЯ ВИНАЙМУ робочої сили подали свої міркування і спостереження про можливості місць праці для молоді з вищою освітою на майбутні роки. За тими даними, кількість затруднених різних технічних професій зросте незабаром на 60 відсотків, а людей вільних професій — щонайменше на 30%. Матимуть також більше можливостей дістати працю жінки і представники меншостевих груп.

КАРДИНАЛ ТЕРЕНС КУК ВІДБУВ ЗУСТРІЧ з президентом Ричардом Ніксоном у Білому Домі в Вашингтоні. Кардинал Кук, архиєпископ Ню Йорку, недавно повернувся з поїздки до Південного В'єтнаму.

З ПЕРШОГО ТРАВНЯ В НЮ ЙОРКУ ЗНОВУ ПОДОРОЖЧАЄ медична опіка — „Блу Крос", для покриття зростаючих видатків на утримання шпиталів. Якщо стейтова легіслятура схвалить таке підвищення, то „Блу Крос" буде коштувати майже на 18% дорожче, ніж тепер.

ПРИЇЗД АНДРЕЯ ГРОМИКА ДО ТОКІО ДАВ поштовх до антисовєтських демонстрацій, улаштованих японськими патріотами, які вважають Совєтський Союз за найбільшого ворога Японії, що дотепер не повернув Японії загарбані в другій світовій війні японські острови Курільського архіпелагу. Праві демонстранти пробували силою вдертися до готелю, в якому замешкав міністер закордонних справ СССР Андрей Громико.

ПАПА ЗАКЛИКАВ ВІРНИХ, зібраних на площі святого Петра в минулу неділю 23 січня, щоб у цьому тижні всі християни молилися за єдність християнського світу. Папа заповів спільні наради й молитви з делегатами, що прибули до Риму від константинопільського патріярха Атанагораса.

В ЄГИПТІ ПРОГОЛОШЕНО вийняткові заходи ощадности з уваги на перевантаження цілої господарки того арабського краю на воєнну стопу, у зв'язку з приготуваннями до нової війни проти Ізраїлю. Заборонено ввіз до Єгипту всіх „люксусових" предметів, не тільки закордонних автомобілів і килимів, але й пралень та холодильників, заповіджено гостру репресії проти чорного ринку, значно підвищено податки, особливо на земельні маєтки й мешкальні доми.

ІЗРАЇЛЬ НЕ ДАВ ще відповіді Америці, чи він погоджується розпочати формальні переговори з Єгиптом за посередництвом асистента державного секретаря для справ Близького Сходу, Джозефа Сіско, про тимчасове порозуміння щодо відкриття Суецького каналу й частинного відтягнення ізраїльських військ з Синайського півострова. Америка поставила за передумову продажу Ізраїлеві дальших бойових джетів — згоду Ізраїлю на переговори з Єгиптом у названій справі.

МІЖ ІНДІЄЮ І БАНГЛАДЕШЕМ ЙДЕ справжня мандрівка народів. З Індії до Бангладешу, себто колишнього Східного Пакистану, щоденно перевозять десятки тисяч бенгальців, які втекли були до Індії перед режимом терору, що його проводили західні пакистанці, — з другого боку з Бангладешу перевозять до Індії, під охороною її війська, десятки тисяч мусульманських біженців, які бенгальці мстяться за їх, біженців, співпрацю з західньо-пакистанською адміністрацією.

КОМУНІСТИЧНИЙ ПІВНІЧНИЙ В'ЄТНАМ МАЄ також чималі турботи. Видно це з промови північно-в'єтнамського військового міністра, генерала Во Нгуєна Джіяпа, в якій той комуністичний генерал, переможець у війні проти Франції, скаржиться, що молоді північні в'єтнамці не відгукнулися на його заклик і не зголосилися масово до твореної ним місцевої міліції. Джіяп заплянував створити таку міліцію для служби всередині Північного В'єтнаму, поруч з державною армією, вишколюваною для підбою Південного В'єтнаму.

Палата Репрезентантів схвалила законопроєкт про закордонну допомогу

Вашингтон. — Палата Репрезентантів довгий час дебатувала й відкладала схвалення законопроєкту про економічну й мілітарну допомогу ЗСА для закордону, але тепер той законопроєкт схвалено 203-ма голосами проти 179 голосів. Минулого місяця подібний законопроєкт схвалив Сенат, призначивши на 800 мільйонів доларів менше, ніж прохав президент Ніксон. Палата Репрезентантів схвалила на закордонну допомогу суму у висоті 2.75 більйона долярів на поточний фінансовий рік, який закінчується 30 липня 1972 р. Цей законопроєкт було схвалено після довгих переговорів на спільній Конференції, складеній з представників Сенату і Палати Репрезентантів, і тепер його переслано до Білого Дому на підпис Президента. Сенат рекомендував зміну в тому законопроєкті щодо зменшення економічної і мілітарної допомоги ЗСА для закордону на півмільярда долярів. У додатковому законопроєкті Сенату сказано, що фонди для закордонної допомоги будуть і надалі зменшуватись, щоб використати їх „для більш корисних і гуманніших проєктів-програм вдома". З фондів закордонної допомоги круглo 1 більйон долярів має бути видаткований на позички і допомогу закордонові для розвитку економіки, а решту суми — на військову допомогу. У Сенаті посилюється тенденція й надалі скорочувати фонди для допомоги іншим країнам.

Є. Фурцева протестує проти українських летючок

(Закінчення зі стор. 1-ої)

падку совєтські працівники домагалися, щоб дирекція музею заборонила роздавати летючки при вході. Коли студенти продовжували роздавати, тоді на домагання совєтської амбасади була викликана американська поліція, яка після прибуття заявила, що в Америці є повна свобода демонструвати і розповсюджувати видання різного характеру.

Роздаиний матеріял про переслідування й нові арешти на Україні мав неабиякий вплив на відвідувачів, любителів мистецтва, що виразно було видно в книзі відвідувачів, які в подавляючій більшості вписували дуже неприхильні коментарі про виставку і Совєтський Союз.

В тому самому часі, свої видання роздавали при вході до Конкоран також жиди, серед яких були не лише старші люди, але й кількарічні діти.

„НАЙГЛИБША" ХАРЧІВНЯ У СВІТІ?

З Кривого Рогу повідомлено, що на шахті „Жовтнева" в січні ц. р. відкрили підземну харчівню - столовку для шахтарів, на глибочині 800 метрів. Вона міститься „в просторому приміщенні. Тут утульно. На столах квіти. Недорогі обіди — смачні й поживні" „Московська „Правда" з 21 січня сповістила, що „гарячою стравою забезпечені всі добувачі залізної руди, зайняті на підземній роботі".

ТАРЗАН, Ч. 6689. Опричники шукають захисту на деревах

Переслідувані стадом диких кабанів від гробу, що його копали для Тарзана і Чулу опричники з фальшивої торговельної станиці стараються спасти власне життя.

Наші кулі, Серго, наче не всилі зупинити їх...

Геть з поверхні землі! На галузі дерев! Або станемо кормом для свиней!